

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 20 května
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

O Nedávno jsem narazil na zajímavou knížku autora Stanislava Mottla „Nacisté pod ochranou“, která vyšla v roce 2001. Uvádí mimo jiné, jak mnoho nacistů nejen nebylo potrestáno, ba naopak, dostali po válce dobrá zaměstnání.

Dokonce se dočtete, že celá slovenská nacistická jednotka Abwehrgruppe 218, též známá pod krycím jménem Edelweiss či Kampfgruppe Edelweiss, která lovila partyzány ba i zlikvidovala americkou misi při slovenském národním povstání, nejen že nebyla potrestána, ale všichni se po válce stali komunisty a dostali teplá místa.

Jak jsem už jednou psal, tehdy po četbě knížky "Americká buržoazie" od Emanuela Moravce z roku 1942, uvědomil jsem si jak málo se nacistický a československý socialismus jaksi liší.

Je krásné vědět, že někomu chybíte. Tak třeba já. Všude kde přijdu mi říkají: "no ještě tys tu chyběl".

Řítil bychom si pomáhat.**Proč sexuálně harašíme**

Dalibor Matušinský
Můj první článek (Příroda si nás vodí jako maňásky) o iluzi rozumového jednání a reálném podléhání pudům a instinktům byl čtenáři přijat překvapivě kladně, odmítavých reakcí nebylo tolik, kolik jsem očekával (za což děkuji). Dovoluji si tedy navázat druhým dílem, tentokrát zaměřeným na zákeřné působení přírody vedoucí k navazování partnerských vztahů a plození dětí. Ale než se do toho vrhnu, uvedu ještě jedno vysvětlení, které v původním článku nezaznělo. K čemu vlastně používáme rozum a logiku. Rozum nám umožňuje nacházet účinná a někdy poměrně komplexní řešení úkolů, ale tyto úkoly nám nezadáva. Ty úkoly nám zadávají naše pudy a instinkty. Ve skutečnosti tedy rozum umožňuje vyplnit příkazy našeho zvířecího těla – například navařit si guláš. To křeček neumí. Ale proč si vaříme guláš? Protože máme hlad, cítíme potřebu se najíst a víme, co nám chutná. A to je čistě instinktivní podnět. A velice často rozumem hledáme řešení úkolu, o jehož konečném účelu vůbec nepřemýšlíme a mnohdy jej ani nemusíme znát. Jinými slovy – rozumově se rozhodujeme, jak úkol vyřešíme, ale nerozhodujeme se, co

budeme řešit a jestli vůbec, to za nás rozhodly instinkty.

A nyní již k tomu seznamování. Když se podíváte na metody a postupy, které lidé používají k hledání protějšku vhodného k založení rodiny, všimnete si výrazných rozdílů mezi chováním mužů a žen. Tyto rozdíly vycházejí z odlišné ceny, kterou muži a ženy platí za početí potomka a z odlišného stylu života našich pravěkých předků. Jsou tedy dány čistě evolučně, a když se dnes snažíme chovat se v rozporu s našimi instinkty, většinou spláceme nad výsledkem. Ale konkrétněji.

Napřed ta cena za početí potomka. V přírodě existují dva extrémní typy rozmnožování (a samozřejmě mnoho mezistupňů mezi nimi) a tyto dva extrémy lze přisoudit i mužům a ženám. Jedním extrémem je plození malého počtu potomků, o které se pak většinou matka pečlivě stará. Tak se chovají savci, většina ptáků a občas i jiná zvířata. Výsledkem je, že dospělosti se dožije sice velké procento narozených mláďat, ale v absolutních číslech malé množství.

Druhým extrémem je pak naopak plození obrovského množství potomků, o které se rodiče nestarají vůbec. Tak se chová hmyz, kladoucí stovky a tisíce vajíček, ryby nebo třeba želvy. Výsledkem je, že dospělosti se dožije velmi malé procento mláďat, ale v absolutních číslech je to stejné množství, jako v tom prvním případě. Ekonomicky je první extrém pro rodiče drahý, věnují mláďatům hodně času, energie, krmení, brání je před nebezpečím, což také představuje riziko. Druhý způsob je mnohem levnější, nakladou vajíčka a hotovo.

Ženy používají ten první způsob rozmnožování. Narození potomka je pro ně drahé, zabírá jim mnoho času (jen samotná gravidita trvá tři čtvrtě roku), porod je riskantní a o mládě se musí dlouho starat, jinak umře. Proto se při výběru partnera chovají opatrněji (a pokud ne, často na to doplácí). Naopak pro muže je početí potomka laciné, mohou se chovat nezodpovědně a počít spoustu dětí se spoustou žen a pak se o ně nestarají – když potomek nepřežije, nevádí, třeba přežije jiný, spermii je dost a dost. Může nám to připadat nemorální a sobecké, ale pro muže je to použitelná metoda – pro ženu ne. Muž může mít se stovkou žen sto dětí, žena se stovkou mužů sto dětí neporodí. Když takovému muži pomře 90 potomků, pořád nějaký s jeho geny přežije, ženě ne. Žena tedy musí být opatrnější a příroda ji k tomu také nabádá.

Ale jak se k nějakému muži (a muž k ženě) vůbec dostane? Žena se při řešení tohoto úkolu chová jako rybář, který líčí na sumce. Nachystá návnadu (sama sebe) a čeká, kdo se chytí. Kolem lákavé

návnady začnou kroužit muži a občas někdo zabere. A protože muži nejsou při hledání sexuální partnerky tak opatrní ani vybíraví (viz výše), má žena možnost vybrat si množství lapených rybek tu, která jí připadá nejlepší. Zde ovšem nastává prvotní problém, někdy žena jako návnada působit nechce. Ale přesto se tak chová – to proto, že příroda nepoužívá (jak jsem vysvětloval posledně) náš rozum, ale motivuje nás příjemnými a nepříjemnými pocity. Ženě je příjemné, když vypadá hezky a nepříjemné, když je ošklivá. Přitom si vůbec nemusí uvědomovat, k čemu je to vlastně dobré. A aby uspokojila svou potřebu vypadat hezky, používá rozum (jde ke kadeřníkovi, namaluje se, hezky se obleče). Příroda ji za to odmění příjemným pocitem – ale výsledkem je návnada na muže. A pozor, není vinou muže, že je tou návnadou nalákán, on přece neví, že tahle konkrétní žena není na lovu, vidí návnadu a táhne ho to k ní. Muž se totiž chová jako dravá ryba, která aktivně loví. Proč tomu není naopak? Některé druhy zvířat používají opačný způsob, kdy návnadou je sameček a lákanou kořistí samička. U lidí je to způsobeno nutností dlouho se starat o potomky a častým skolem mužů. Životnost pravěkých otců nebyla kdovíjaká, muži často padli v boji, byli sežráni dravou zvěří nebo se smrtelně zranili při lovu a jejich původní partnerka potřebovala najít nového partnera. Jenomže s tím předchozím už měla děti, o které se musela starat, nemohla tedy opustit tábor a potulovat se krajinou. Jediné, co mohla udělat, bylo načančat se, aby vypadala lákavě a čekat, kdo zabere, občas trochu trhnout udicí, aby upoutala pozornost. Možná se zeptáte, proč se aktivně po partnerovi nepídí obě pohlaví. Pokud jste se někdy ztratili v horách, víte, že to nejlepší, co můžete udělat, je zůstat na místě a občas volat o pomoc. Záchranáři vás najdou. Když budete neustále v pohybu, je velké riziko, že se se záchranáři minete a oni, přestože dojdou na místo, kde jste byli, vás tam nenajdou. Mají-li se muž se ženou najít, musí jeden z nich zůstat na místě, a jelikož ženy s dětmi se mimo tábor potulovat nemohou, je nutné, aby na místě zůstaly ženy a úkol aktivně vyhledávat protějšek připadl mužům. Tohle je nejefektivnější řešení. Co se ženě (stejně jako rybářům) stane je, že se na udici namísto kapitálního sumce chytí nějaký zakrslý okounek. Zkušený rybář a moudrá žena ho jednoduše hodí zpátky do vody a loví dál. (Rčení „pusť k vodě“ je v tomto ohledu velice výstižné). Fakt nemá smysl tomu okounovi nadávat nebo na něj podávat trestní oznámení – byl přitahován nalíčenou návnadou a nevěděl, že ta návnada není nalíčená na něj. Rozdíl mezi žádaným a nežádaným

chováním mužů totiž není ani tak definován tím, co ten muž dělá jako spíše tím, o jakého muže se jedná. Když je to žádoucí jedinec (kapitální sumec) je jeho chování ženou vítáno, když je to zakrslý okounek, je to sexuální harašení. Nu a když dlouho nezabere nic jiného, než zakrslí okounci, vezme rybář zavděk i tím okounkem, co jiného mu zbývá.

Tato metoda seznamování má ovšem svá úskalí. Protože ze sebe žena dělá návnadu, ukazuje se před potenciálním úlovkem v lepším světle, než jaká ve skutečnosti je. Barví si vlasy a používá make up, aby vypadala mladší, volí oblečení, které vytvaruje její postavu a ona pak vypadá plodnější, na prvních schůzkách prakticky nejí a jen popíjí nějaký džus, aby dala muži najevo, že uživit ji je snadné a laciné (nic z toho nemusí dělat úmyslně, to zas ty pudy, rozumíme si). Muž se naopak snaží vypadat schopnější, dělá ze sebe lepšího lovce, než jakým je, to aby ženu přesvědčil, že ji i její děti snadno nakrmí. Pro ženu je totiž schopnost muže uživit její děti primárním zájmem – proto existuje mnohoženství, navzdory romantickým pohádkám je po ženu lepší být druhou ženou ošklivého bohatého muže než jedinou ženou pohledného žebráka. Bohatý muž uživí děti mnoha žen a tak její geny přežijí, kdežto děti žebráka se dospělosti patrně nedožijí, i kdyby ji bezmezně miloval a byla jeho jediná.

Pro muže je naproti tomu nejdůležitější vlastností ženy její schopnost porodit zdravé děti, proto je lákán ženami vyhlížejícími mladě a zdravě, jejich ekonomický status není podstatný. Žena v historii nebyla zdrojem prostředků, když máte jedno dítě v břiše, druhé v ranci na zádech a kolem vríská houf starších dětí, tak toho fakt moc neulovíte, lovcem a zdrojem jídla byl tedy nutně otec a jeho schopnost uživit rodinu byla životně důležitá. Příroda se postarala o to, abychom ani ženské, ani mužské triky včas neodhalili. Jak rybářka, které zabral úlovek, tak muž zakousnutý do návnady jsou natolik nadopováni hormony, že pravdu neodhalí, dokud není pozdě a dítě není na cestě. Ona ta žena možná není tak hezká a mladá, jak vypadala na první pohled a ten chlap není takový pašák a nepřekonatelný lovec, jak jí vyprávěl, ale co už. Hlavně že další generace s jejich geny je na světě. Kdyby si ženy skutečně ponechávaly jen ty nejlepší lovce a muži se nechali omámit jen skutečně nejdokonalejšími ženami, nejspíš by si nikdy nikdo nikoho nevybral. (Až na mne. Moje žena je objektivně naprosto dokonalá, to je bez debat, muži mi jistě rozumí). Hlavní věc, že všichni jsme šťastní a spokojeni a lidstvo nevymře. A to je ve skutečnosti to jediné, co je důležité.

Pondělí 20. května

Slováci podezírají, že Ficův atentátník nejednal sám
Ukrajina zasáhla další ruskou minolovku
Poslanec AfD Bystron chce pokračovat v kampani
Íránský prezident Raisí zahynul v troskách vrtulníku
Premiér Fiala se ohradil proti žádosti ICC o zatykač na Netanjahu
A Koalice Spolu zahájila eurokampaně, „spolu“ je Vondra a Niedermayer :-/
Lidovci nesouhlasí s návrhem zákona o konopí
Prezident Pavel tlačí na přijetí eura
Doslava luxusní jarní den, sluníčko s mráčky, teplota do 23°C

Úterý 21. května

Slovenská sněmovna společně vyzvala k uklidnění
Státy EU využijí zmrazená ruská aktiva pro obnovu Ukrajiny
Zelenskij si stěžuje na pomalost pomoci ze Západu
Kvůli kontaminované krvi se v Británii mezi lety 1970 a 1991 infikovalo HIV či žloutenkou přes 30 000 lidí. Každý desátý z nich zemřel a několik vlád i britský zdravotnický systém NHS se skandál snažily utulát, tvrdí vyšetřovací zpráva zveřejněná v pondělí.
Sněmovna bude řešit vulgární výrok člena Rady TV Veselého
Justiční odbory hrozí stávkou
A Premiér Pavel konstatuje, že atentát na Fica nesmí vést k zastrašení
Vědci zjistili, že desetina mladých je vystresovaná
Ráno hezky, pak se zatáhlo a chvilkami přšelo

Středa 22. května

Netanjahu odsoudil úmysl uznat Palestinu jako uznání efektivitu teroru
Podle Běloruska jsme spolu s Polskem a Balty nejagresivnější státy
Slovenská sněmovna schválila v prvním čtení zákon o TV a rozhlasu
Premiér Sunak vyhlásil britské volby na 4. července
Česko vydá Nikhila Guptu do USA, pokud to odsouhlasí ministr spravedlnosti. Gupta měl organizovat atentát na amerického občana indického původu, který se veřejně zasazoval o vytvoření svrchovaného státu sikhů.
Studentské eurovolby vyhrálo Spolu, na druhém místě Motoristé a Piráti
Radbuza je ve stavu povodňového rizika
Vědci zjistili, že dobří učitelé tělocviku mají lepší vliv na žáky než ti špatní
Hezký jarní den s počasím na střídačku, duha na závěr dne

Čtvrtek 23. května

Europarlamentní frakce Identita a demokracie vyloučila německou AfD
A Norsko uzavře Rusům hranice
V Rusku zatkli zástupce generálního štábu
Izrael pokračuje v likvidaci teroristů v Rafáhu
Prezident Pavel havaroval na motocyklu, je na pozorování ve ÚVN
A ODS prosazuje výpověď bez udání důvodu s vyšším odstupným
Plukovník Foltýn bude koordinátor strategické komunikace
Vědci zjistili, že zdraví mladých souvisí se sociálním statutem
Krásný den se sluníčkem a příjemnou teplotou kolem 23°C

Pátek 24. května

Rusko vypustilo balónek, že chce jednat o Ukrajině
Izraelská armáda objevila další tři těla rukojmí **umučených** teroristy Hamásu
Číňané zahájili manévry kolem Tchajwanu
USA uvalily na Gruzii víza kvůli zákonu o zahraničním vlivu
Soudruha Prezidenta Pavla pustili z nemocnice, po havárii na motorce má zlomené žebro
Exposlanec Feri má nastoupit do vězení do konce května
Lidovci honí Okamuru kvůli jeho výrokům
Zemřel režisér a herec Jan Kačer
Standardní jarní počasí spíše vlídné

Víkend 25. – 26. května

Česko vyhrálo MS v hokeji, se Švýcarskem 2:0
Macron je na státní návštěvě v Německu
Rusové dále postupují
A Litva volí prezidenta
Hamás vypálil rakety na Tel Aviv
Výrobce traktorů Zetor propustí polovinu zaměstnanců
Vlčnovem projela Jízda králů
Springsteen kvůli nemoci odvolal koncert v Praze
Jarní počasí, spíš zatažené, je docela teplo

Pondělí 27. května

Podle mluvčího Peskova je NATO přímým účastníkem bojů na Ukrajině
A Rusové dobyli další dvě vesnice
V Německu odsoudili důstojníka za špionáž pro Rusko
Borrell vyzval Izrael, aby se podřídil verdiktu soudu v Haagu
Fanouškové spolu s hokejisty oslavili v Praze vítězství na MS
Exposlanec Feri nastoupil do vězení v Teplících
Prezident Pavel vyhlásil senátní a krajské volby na 20.-21. září
Šéf BIS Koudelka řekl ve sněmovně, že kolem Voice of Europe se pohybovali špióni
Vcelku pěkný slunný den, k večeru někde přšelo, u nás jen maličko

Úterý 28. května

Gruzínský parlament prosadil zákon o zahraničním vlivu
Izraelské tanky vjely do Rafáhu
Polsko koupí v USA rakety za 735 mil. dolarů
s.prezident Pavel se zasazuje o zastavení bojů v Gaze
Sněmovna znovu jedná o penzích
Zastupitelství nechá stranou další kauzu kolem Čapího hnízda
Premiér Fiala jednal s Ukrajinci o vojenské pomoci
Lidé se děsí digitalizace stavebního řízení
Skoro pořád drobně přšelo, večer se vyčáslilo

Středa 29. května

Zákonem o zahraničním vlivu si Gruzie vzdálila vizi vstupu do EU
A Macron řešil s Abbásem dvoustátní koncept
Kontroly na hranicích s Německem potvrjí do 15. prosince
Premiér Pavel jednal s jordánským králem o Gaze
Propalestinští demonstranti se shromáždili před úřadem vlády
Plukovník Foltýna pověřili dozorem nad informacemi
Babiš klade pokles porodnosti za vinu vládě
Tým hokejistů dostal medaili Karla Kramáře
Moc hezký slunečný den, teplo kolem 23 °C

Čtvrtek 30. května

Fica převezli do domácího ošetřování
EU rozhodla, že se všechno musí umožnit opravit
Výrobce české munice upozorňuje na špatnou kvalitu cizí munice pro Ukrajinu
A Katalánští separatisté mají amnestii
V Praze se sešly špičky NATO
A Policie řeší ztrátu třídní knihy, oprava... nálezu kokainu na hajzlu ve sněmovně
Prezident Pavel udělil Řád TGM Stoltenbergovi
Také zaměstnanci státních zastupitelství chtějí přidáno
Proměnlivé májové počasí, i deštík, i sluníčko, tak to má být

Pátek 31. května

Podle Orbána se NATO blíží válce s Ruskem
Hybridní válka v Polsku – falešná zpráva o mobilizaci
Porota shledala Trumpa vinným, jde o peníze pornoherečce
Terorista v Mannheimu za bílého dne nožem napadl politika a policistu
A Němci dovolili Ukrajině používat dodané zbraně
Ve volebních preferencích vede ANO 26 před Spolu 22
Důvěra v prezidenta klesla, ale je nad polovinou
Babiš řekl, že drogový koordinátor Vobořil je magor
Z drog ve sněmovně našla policie jen papírek
Sendvičový den, půlka slunečná, pak slejvák, dokonce bouřka, pejskové se báli

Víkend 1. června– 2. června

Zemřel policista pobodaný islamistou při zákroku proti pravicovému politikovi
Trump je ochoten jít do vězení
Japonský miliardář zrušil výlet kolem Měsíce
Čínská sonda přistála na odvrácené straně Měsíce
Pekarová má nápad, že by ANO měla počítat náklady na sněmovní schůze do kampaně
Ve sněmovně pokračuje pátrání, kdo na hajzlu šňupal kokain
V průzkumech Spolu dotahuje ANO (23 - 21)
Pro velký úspěch bude napřesrok stejný systém přihlašování na střední školy jako letos
V sobotu pár drsných slejváků, neděle mírnější

ATENTÁT: Kdo suspenduje novináře?

Ladislav Jakl psáno pro IVK
Michal Šimečka, předseda extremistické strany Progresívne Slovensko, vyrukoval s heslem „Urobíme všetko, aby Fico nevládoľ.“ Slova mají svůj význam a všechno znamená VŠECHNO.

To naše prezidentuše a eurokomisaruše Nerudová v pořadu 360 stupňů televize Prima CNN přirovnala slovenského premiéra Fica rovnou k Hitlerovi. Při této příležitosti ještě řekla na Ficovu adresu mimo jiné toto „...když někdo ohrožuje naši bezpečnost... tak mu to musíme dát jasně najevo.“ No, zdá se, že „jasně najevo“ mu to tedy někdo opravdu dal. Nerudová také pravila „... byl to naprosto jasný signál Ficovi, že tudy cesta nevede.“ No, signál to jasný opravdu byl. Nerudová sice myslela oním signálem přerušení mezivládních rozhovorů se Slovenskem z české strany, ale někdy mají slova, jak je vidět, i univerzálnější platnost.

Sport a média. Co mají společného? Média by měla plnit roli takového rozhodčího. A měřit všem stejným metrem. Nikomu ostentativně nefandit, nikoho ostentativně nepoškozovat. Jako každý dobrý rozhodčí. Ne jako ten ve čtvrté nizozemské lize, který v těchto dnech způsobil sportovní skandál, když v rozhodujícím zápase o titul na amatérské úrovni jednomu týmu udělil tři červené karty a pak nastavil

patnáct minut, dokud „jeho“ tým nevyrovnal, což mu stačilo na onen titul. A nakonec spolu s mistrem onen rozhodčí „vybojovaný“ titul bouřlivě oslavoval, zdvihal pohár a zpíval oslavné písně. Načež byl nizozemským sportovním svazem doživotně suspendován. Hájil se, že si jen přece jen zazpíval a potěžkal pohár.

Podobně trapně fandí a pak se trapně obhajují i některá naše média. Několik z nich zvráceně a nechutně surfuje na zločinném atentátu na slovenského premiéra a opisuje od sebe tvrzení, jak vražedný úročník byl prý sympatizantem jakýchsi Slovenských branců. Tak nějak potichu ale našlapují kolem toho, že přímá motivace pachatele byla úplně jasná, protože v současné době otevřeně a vyhoceným způsobem podporuje Čaputovou a Ukrajinu a odsuzuje Trumpa a právě Fica. Což dokládá i standard.sk.

Mám v ruce videozáznam z protificovské demonstrace, kde budoucí atentátník demonstruje pod vlajkami EU a protivládními transparenty proti projížďející koloně s Ficem a pokřikuje: „zradcovia, kolaboranti, nech žije Ukrajina!“ A dále: „banda zkur.ená, dost bolo Fica, dost bolo Fica, dost bolo Fica, dost bolo Fica!“ Už víme, jak to myslel.

Média se žádného suspendování nebojí, protože se chovají přesně jako onen holandský rozhodčí. Je to cítit v každé druhé větě zpravodajství hlavního proudu i o slovenské tragédii. Umíte si představit, kdyby se něco podobného stalo v opačném politickém gardu? Jak odlišná by byla dikce, slovník, argumentace? Co by se zamlčelo a co naopak fabulovalo a podsouvalo?

Kéž bude Robert Fico zachráněn, kéž se uzdraví. Ale atentát byl spáchán i na pravdu. A jestli ta se z toho někdy uzdraví, to tedy neví nikdo.

23.5.2024 Radio Universum: Mise Evropského parlamentu chtěla ve svém šíření evropské víry pokračovat do Slovinska. Měla v plánu tam zkoumat svobodu médií a boj proti korupci. Tehdejší slovinský premiér Janša chtěl ale vědět, kolikrát podobná delegace navštívila německou kancléřku, nizozemského předsedu vlády nebo francouzského prezidenta. Když se nedočkal odpovědi, odmítl se s delegací Evropského parlamentu bavit. *No vida, a pak, že to nejde. Ale takové velikány jako Sobotku nebo Fialu si v této pozici nedokážu představit*

Bývalý íránský ministr zahraničí Mohammad Javah Zarif řekl, že nehoda, při níž zahynul prezident Íránu Raisí, bude „zapsána na černou listinu amerických zločinů proti íránskému národu“. Šéfredaktorka RT Margarita Simonjanová napsala na Twitteru: „Raisího helikoptéra spadla nešťastnou náhodou kvůli mlze, na Fica střílel bláznivý dědeček, na Olofa Palmeho a Kennedyho taky. To se stává...“

Malým a nenápadným ostrovem Nová Kaledonie otrásají v posledních několika dnech velké nepokoje. Neklidnou francouzskou državu v jihozápadním Pacifiku sužují pouliční boje výtržníků a separatistů, kteří povstali proti francouzským správcům teritoria. Francie na ostrově, jenž leží nějakých 1200 kilometrů východně od břehů Austrálie, zavedla výjimečný stav. Paříž z podněcování ke smrtícím nepokojům obvinila Ázerbájdžán a na ostrov poslala tisícovku policistů.

31. květen v dějinách: V roce 1892 se narodil Gregor Strasser, německý nacistický politik a jeden ze zakladatelů NSDAP, zavražděný během noci dlouhých nožů: „My, národní socialisté, chceme hospodářskou revoluci spočívající ve znárodnění hospodářství... **Chceme místo vykořisťovatelského kapitalistického hospodářského systému skutečný socialismus**, udržovaný nikoli bezduchým židovsko-materialistickým pohledem, ale věřícím, obětavým a nesobeckým staroněmeckým komunitním citěním, společenským cílem a hospodářským citěním. Chceme sociální revoluci, abychom mohli uskutečnit revoluci národní.“

Generál Jaroslav Vedral-Sázavský

Soňa Gyarfašová

Keď sme prišli k pamätníku generála Jaroslava Vedrala-Sázavského, prišla krátka snehová búrka.

Toto je miesto, kde som chcela ísť už dlho, pretože o Jaroslavovi Vedralovi-Sázavskom som počula veľa a dnes som sa sem konečne dostala.

Generál Jaroslav Vedral-Sázavský patrí k najväčším osobnostiam nášho odboja, u nás je však dodnes neprávnym zabudnutý.

Ako mladý chlapec sa dostal na fronty prvej svetovej vojny a pridol sa takmer okamžite k československým légiam, s ktorými prešiel najťažšie boje - okrem iného bol ako mladý desiatnik tiež jedným z veliteľov bitky pri Zborove.

V Československej republike, za ktorú bojoval, sa stal jedným z dôstojníkov, ktorí boli jadrom prvorepublikovej armády.

Po rozbití Československa stál pri zrode prvej demokratickej organizácie Obrana národa a po tom, čo ho malo zatknúť gestapo, emigroval do zahraničia.

Vo Francúzsku pomáhal budovať exilové vojsko, vo Veľkej Británii sa stal oporou exilového ministerstva obrany a absolvoval výsadkárske výcvik.

Chcel sa zapojiť priamo do boja za oslobodenie vlasti, a tak sa dobrovoľne prihlásil na východný front, kde sa stal jedným z veliteľov československého armádneho zboru.

Počula som o ňom veľa od Michala Fedorka, preživšieho gulagu, ktorý odišiel bojovať na Duklu aj od ďalšieho veterána odboja Branislava Tvarožka, ktorého otec bol s ním veľký kamarát a mali ho vo veľkej úcte. Preto sa pred rokom vo svojich 97 rokoch vybral k jeho pamätníku.

Generál Vedral-Sázavský bol v odboji už od jeho začiatku a zúčastnil sa najťažších oslobodzovacích bojov. Nakoniec však 6. októbra 1944, len pár metrov za hranicou, už vo svojej oslobodenej vlasti, jeho šofér s autom nabehol na mínu, ktorá explodovala.

Ak pôjdete okolo, spomeňte si naňho. Na mieste, kde sa to stalo, ho pripomína tento pamätník.

Na jeseň to bude 80 rokov od týchto udalostí a my si hrdinu odboja, generála Jaroslava Vedrala-Sázavského pripomenieme aj v našich rozhlasových Bielych miestach 20. storočia.

Peter Nagy:
Hejteri, Hejteri

Už aj tvoj sused má internet, konečne si ho všimne svet. Už má 5 prezývok, falošné mená, dve ako muž a tri ako žena.

Četuje v trenkách v kuchyni, hrdina diskusnej skupiny, už letia vzduchom mindráky, nenávisť dokáže zázraky.

Hejteri, hejteri, nikto vám neverí, hejteri, hejteri, nikto vám neverí. Sused pod prezývkou Lucina láka chlapov aj do kina, potom jak sexi Renátka príde do parku po lízatka.

Už aj tvoj sused má internet, konečne si ho všimne svet. Klávesnica jak samopal, názory, reči - samý sval,

Hejter, hejteri, nikto vám neverí. Sused je dnes nový pacient, v ústave však nemá prístup na net, však môže nosiť dámske prádlo, nie je totiž prvý, komu z netu hrablo.

HLAS ZE SLOVENSKA:**Keby to v Česku bolo ako na Slovensku**

18.5.2024

Uvádime rozsáhlý diskusní příspěvek čtenáře NP.J. Kostelanského, uvedený pod článkem Ladislava Jakla Kdo suspenduje novináře? Ze strany 2 těchto Novin.

Pán Jakl trafil klínce /hřebík/ po hlavičce úplně presne: Opakovane a pri rôznych príležitostiach sa opoziční politici aj novinári vyjadrovali v tom zmysle, že Fica treba z politiky odstrániť za každú cenu. Bolo potom už len otázkou času, kedy sa nejaký pomätený jedinec rozhodne to „za každú cenu“ realizovať tým najbrutálnejším spôsobom. V KAŽDEJ spoločnosti sa totiž okrem ľudí so štandardnou osobnostnou výbavou nachádzajú aj ľudia psychicky labilní, prípadne latentne psychicky labilní. Ich problém sa nemusí nikdy prejavíť, pokiaľ nevznikne spúšťači mechanizmus. Ak sa však vytvorí spoločenská atmosféra, stav mysle daného človeka sa môže rýchlo zmeniť.

Páchatel podľa jeho vlastných slov podnety pre svoj čin čerpal s tzv. „mienkotvorných“ médií. Dôvody uviedol 4: zrušenie špeciálnej prokuratúry, zastavenie vojenskej pomoci na Ukrajine, zásah do verejnoprávnej televízie a odvolanie predsedu Súdnej rady. O vykonaní svojho činu sa rozhodol po prezidentských voľbách. Nebol to pritom jeho prvý pokus o atentát. V predchádzajúcich týždňoch mal byť aj v inom meste, kde sa pohyboval R.Fico, ale nenaskytila sa vhodná príležitosť. Zato existujú viaceré filmové zábery z protestov proti súčasnej vláde, na ktorých je atentátnik zachytený. Aj s protivládnymi heslami.

Ak sa mnohým Čechom nepáči neobjektívna českých médií, tak na Slovensku je situácia o niekoľko levelov horšia. Prakticky všade sú ľudia s progresivistickým videním sveta a podľa toho aj jedajú. Takmer nulová pluralita názorov, neúcta až výsmech iných názorov, a hlavne neochota zmieriť sa s výsledkoch 2 voľieb - parlamentných aj prezidentských. Situácia - a to dokonca aj vo verejnoprávných médiách sa nezmenila ani po zmene vlády, naopak ešte sa zhoršila.

Pre pochopenie situácie uvediem, aká situácia v Českej republike by zodpovedala situácii na Slovensku. Predstavte si, že Piráti majú 5 rokov svojho prezidenta, a ten ku koncu svojho funkčného obdobia vybral „úradnícku“ vládu, predseda ktorej otvorene podporuje ideológiu Pirátov a po konci jeho vlády kandiduje za túto politickú stranu.

Predstavte si, že Piráti ovládajú všetky veľké denníky ako iDnes a Lidovky. Rovnako ovládajú Českú televíziu a Český rozhlas, kde nepripúšťajú ani len náznak vyváženosti názorov. A títo Piráti sú veľmi úzko prepojení s politickými mimovládkami - hlavne tými, čo sú financované a riadené zo Západu. A ani sa tým moc netaja - účel svätí prostriedky. Plus ich činnosť do vo významnej miere financuje veľká česká softvérová firma, u ktorej je dôvodné podozrenie, že tá je napojená na americkú CIA. (Mimochodom syn majiteľa tejto firmy vydáva a aktualizuje zoznam dezinformačných médií.) Piráti investujú obrovské úsilie a zdroje, aby si zachovali svoju moc. Bohužiaľ aj napriek brutálnej prevahe svojich názorov a svojej „pravdy“ v „oficiálnych“ médiách musia ísť po parlamentných voľbách do opozície, pričom predsedom vlády sa stane názorovo niekto medzi Václavom Klausom a Tomiom Okamurom. Piráti sa spoliehajú na druhú možnosť zachovania si svojho vplyvu - prezidentské voľby. Prvé kolo vyhrajú, v druhom kole ich kandidát skončí druhý.

Frustrácia Pirátov dosahuje astronomické úrovne. Navyše mimovládkam a spriazneným novinám nová vláda presekne peňazovody, ktorými boli prisaté na štátny rozpočet. Aj v týchto kruhoch je frustrácia obrovská - zrazu tisícky aktivistov všeho druhu zostanú bez finančného zabezpečenia. (Uvediem len 2 príklady: len na ministerstve životného prostredia bolo fiktívne na dohodu vyplácaných niekoľko sto

aktivistov; z fondov na podporu kultúry boli financované kadejaké LGBT časopisy a aktivity, na podporu slovenského folklóru sa však nenašlo ani jedno euro.)

Ako si Piráti & Co. lížu svoje rany? Od prvého okamihu po vyhlásení parlamentných voľieb začnú organizovať protivládne demonštrácie a obviňovať rodiacu sa vládu zo všetkého možného. Médiá, aspoň tie oficiálne, majú plne pod svojou kontrolou. Už sa ani nesnažia aspoň sa hrať na objektivnosť, natvrdo fabulujú lži, a keď sa tie ukážu ako nezmyslom, okamžite vyťahujú iné. Keďže cítia, že nemajú takú podporu voličov, akú by chceli, Piráti hľadajú podporu v zahraničí - najmä v Bruseli. Tam veľmi intenzívne lobujú za to, aby Česku boli zastavené eurofondy. A čím viac proti Česku vystupujú, tým majú menšiu podporu voličov. Skrátka sa chovajú ako zdochýňajúci kôň, ktorý ešte trepe kopytami.

V tejto analógii ani zďaleka nie je uvedené všetko. Chýba v nej napr. to, že 3 a pol roka sa slovenskí „Piráti“ snažili dostať Fica do basy, a otvorene to aj deklarovali. 4 krát bol R.Fico ako poslanec obvinený, ale ani raz za korupciu. Bol obvinený za svoje politické názory.

V atmosfére lží a poloprávdy, ktorá sa Slovákov valí zo všetkých strán, sa nemožno diviť radikalizácii istej časti slovenskej verejnosti. Zvlášť tej, ktorá nevie pracovať z internetom a pri získavaní informácií je odkázaná len na televíziu a noviny. Paralelná realita v týchto zdrojoch však nadobudla obudné rozmery.

Po atentáte prvú vec, čo tieto médiá začali robiť, boli vyhlásenia, že médiá s tým nemajú nič spoločné. A opäť sa snažili budovať paralelnú realitu, ktorá mala úspech aj u Astona. Nebolo dôležité, čo páchatel vypovedal o dôvodoch a motivácii svojho činu. Dôležité bolo, čo kedysi kdesi napísal o Rómoch. Alebo že bol kedysi v kontakte s členmi Slovenských brancov, ktorých činnosť sa pohybuje na hranici legality. Ale už neuviedli dôvod, prečo bol s nimi v kontakte, prečo si s nimi dokonca urobil fotku. Atentátnik bol kedysi pacifista - až fanatický bojovník za mier. A Slovenských brancov sa snažil presvedčiť, aby zanechali svoje aktivity pri cvičení so zbraňami - takpovediac ich chcel obrátiť na svoju „vieru“. Čo sa mu však nepodarilo.

Takže z mierového aktivistu sa v priebehu niekoľkých rokov pod vplyvom trvalého toku dezinformácií z „mienkotvorných“ médií stal atentátnik. Už len táto skutočnosť hovorí veľa.

Čítal som si komentáre pod článkami na iDnes. A nestačil som sa diviť, koľko je tam „expertov“ na súčasné Slovensko. A vôbec im pritom nevedá, že nemajú možnosť priamo sledovať slovenské médiá a dianie na Slovensku že sú odkázaní len na informácie sprostredkované českými médiami. Čo ma však doslova šokovalo, je akási vlna, ktorá sa snaží hľadať vysvetlenie činu atentátnika všade inde len nie tam, kde to uviedol priamo ten atentátnik. O tom, že „informačným sitom“ v českých médiách prejde len vybraný typ informácií, je škoda hovoriť. Vlastne škoda mlčať.

Příspěvek v diskusi J. Kostelanského, 16.5.2024**Poznámka:**

Jelikož je v článku o mě kritická poznámka, dovolím si podotknout, že mi ve výčtu politických štváčů schází pánové Blaha a Danko. Ostatně, když už autor píše fiktivní paralelu Česko – Slovensko, u nás takovéto Blahu nebo Danku ani nemáme, Jindřich Rajchl je ve srovnání s Blahom Masaryk. Zde kritizovaná média se naopak snaží vypjatou situaci mírnit, viz Vyhlášení ze dne 16.5.2024, zveřejněno v NP.

Aston Neff**MS v hokeji.**

23. mája Slovenskí hokejisti vo štvrtfinále majstrovstiev sveta nakoniec podľa hli Kanade jednoznačne 3:6. Pre Slovákov tak turnaj v Česku končí,

Co se stalo s naší dobou?

Prof. PaedDr. ThDr. MUDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů,

Zažíváme vážnou krizi? Proč mají najednou lidé pocit, že se něco zlomilo, a cítí se zklamaní? Co nás v budoucnosti čeká?

Každý student lékařství je už od prvního ročníku studia veden svými profesory k tomu, aby si u každého pacienta položil dvě zásadní otázky - proč a jak.

Proč má nemocný potíže? Otázka diagnostická, která vede k určení choroby.

Jak ji léčit? Otázka terapeutická, hledání cesty k uzdravení.

Je-li naše společnost nemocná, a ona bezesporu nemocná je, klademe si obě otázky všichni.

Až na několik vrcholných politiků, kteří mají většinou jiné starosti, než jaké musí řešit lid obecný.

Ovšem co hlava, to názor. Jedni ze současného stavu obviňují komunismus, jiní konzumismus, další neoliberalismus nebo hédonismus.

Z mého pohledu nepůsobí v této zemi tajemné abstraktní -ismy, ale hlavně tři silně zhoubné choroby.

1-Ztráta studu,

2--rozvoj společnosti bez respektování přirozených společenských norem

3- pocit tíživé bezmoci.

Diagnóza

"Žijete v zemi, kde nic není hanba!" Těmito slovy zhodnotil student z Asie

svůj roční pobyt v České republice.

Čím kratší, tím výstižnější bylo jeho hodnocení klimatu v naší zemi. Měl pravdu.

Z české kotliny se kamsi vytratil stud.

Pojem hanba je dnes už srozumitelný málokomu.

Dítě se nestydí zesměšnit učitele, muž se nestydí opustit ženu a děti kvůli milence, potomci se nestydí zvednout ruku na své rodiče, není žádnou hanbou žít jako parazit nebo veřejně propagovat zlo.

Proč by se tedy měli politici ve službách mafii stydět lhát, krást a podvádět?

Svoji velikou vinu na tomto stavu mají také ty sdělovací prostředky, které z

banality dělají tragédii a z tragédie banalitu.

Žijeme v době, která propaguje nosit všechno naruby.

Normy chování nám prezentují svým nenormálním chováním duchaprázdné celebrity všeho druhu.

Z pořadů některých televizních stanic, které by měly kultivovat lidskou duši a zjemňovat smysl pro krásu, pravdu a dobro, teče většinou krev, adrenalin, testosteron...

Z této skutečnosti chápou, proč se užívá termín televizní kanály.

Kdykoli stojím jako soudní znalec z oboru psychiatrie u soudu, který projednává činy mladého delikventa, mám skoro pokaždé tendenci na lavici obžalovaných posadit systém, který vládne v této zemi a jehož jsou mladí lidé obětí.

Ale koho to zajímá? Politiky v žádném případě!

Obyčejní smrtelníci v této zemi trpí oprávněnými pocity nespravedlnosti a křivdy, ale parní válec politiky a byznysu si vesele jede dál. A proč by ne!

Sliby, fráze a široké úsměvy těch (všeho)schopných z předvolebních plakátů tak snadno a rychle shoří pod jeho kotlem. A nikdo se opět za nic nestydí.

Místo domu barabizna

Pokud chtěl kdysi zedník postavit pevné a rovné stavení, potřeboval k tomu kromě kamenů a cihel ještě maltu a olovnici. Maltu, aby držela pohromadě jednotlivé kameny a cihly; olovnici, aby stěny byly rovné.

Stavitelé moderní polistopadové společnosti začali sice ke stavbě používat ekonomické kameny a právní cihly, tedy stále nové a nové zákony a předpisy, ale absolutně odmítli používat pojivo a cítit svislou rovnou stěnu.

Kladou cihlu na cihlu bez malty, která se míchá z pokory, štědrosti, přejícnosti, mírumilovnosti, cudnosti, střídmosti a činorodosti.

Dřív se této pojivové směsi říkávalo sedm hlavních ctností. Z olovnice, která se řídí přírodním zákonem gravitace, si udělali kyvadlo. Mimo jiné je u staveb běžné, že se kameny dávají do základů a cihly na ně.

Tedy zákony jsou nad trhem, ale u českého projektu je tomu naopak. Trh jako by byl nadřazený zákonům.

Bez malty a s kyvadlem v ruce se dá postavit leda tak barabizna. Tolik k diagnóze.

Terapie

Jsou dvě řešení.

Buď to nepovedené stavení zbourat, anebo z něho závčas utéct.

V prvním případě by šlo o revoluci, ve druhém o emigraci.

Pokud bych jako léčebnou metodu navrhl revoluci, mohl bych být zažalován za trestný čin poškozování cizí věci. Skutečně cizí věci.

Obávám se totiž, že už nám v této zemi nepatří ani ta vratká barabizna.

Pokud bych navrhl terapii emigrací, může mi být položena otázka, kam utéct.

Do některého evropského státu určitě ne, protože evropský dům opravují ti sami architekti, kteří nám pomáhali s projektem stavby oné vratké chatrče.

Staví také bez mravnosti a s kyvadlem v ruce.

Třetí chorobou je epidemicky se šířící pocit bezmoci.

Nějak se v něm začínáme postupně utápět všichni.

Jednou za několik let je nám sice hozen záchranný člun v podobě voleb, ale brzy se ukáže, že i on je děravý.

Zklamání vystřídá bezmoc.

A právě ona bezmoc spojená s pocitem bezvýchodnosti je silně nebezpečná.

Trvá-li dlouho, začne se měnit v agresi.

A ta tady již je. Dokonce i mezi školními dětmi lze zachytit její silný nárust.

Zavinili jsme si to i my sami, když jsme přijali převrácený životní styl, který nám našeptává: "Žij bohatě navenek a chudě uvnitř!"

Pokud neprovede náš národ proměnu a nezačneme žít bohatě uvnitř a chudě navenek, nemáme šanci...

Potom i mně samotnému nezbude nic jiného, než abych zamkl ordinaci, přestal diagnostikovat, navrhovat terapie a utekl se schovat. Rovnou mezi šilence.

Nebude v tom ani trochu zbabělosti a nebudu tam sám.

Bez vnitřní proměny a bez pokání tam skončíme brzy VŠICHNI!

Odpírání vojenské služby a touhu žít v jiné zemi nelze vyléčit psychofarmaky ani elektrickými šoky

Dne 29. 8. 1983 se tehdy dvacetiletý Petr Buben dostavil na místní oddělení Veřejné bezpečnosti (VB) v Praze-Hostivaři a zde oznámil, že očekává povolávací rozkaz k vojenské službě, ale tu nehodlá nastoupit a přeje si žít a studovat v zahraničí.

Překvapení příslušníci VB mu řekli, aby se k projednání věci dostavil příštího dne.

Buben tak učinil a strážci zákona – nyní již připravení problém vyřešit – ho hned odvezli do Psychiatrické léčebny v Praze-Bohnicích.

Tam lékařům sdělili, že „se udal“ a že má „politický problém“. (1)

Bubново tvrzení, že je zdravý, odmítl primář MUDr. Jan Cimický, který došel k závěru, že „není schopen kontrolovat a ovládat své jednání“.

Ponižující léčba psychofarmaky a elektrošoky trvala dlouhé 3 měsíce; žádné pozitivní výsledky nepřinesla.

Po listopadu 1989 začal Buben usilovat o satisfakci za způsobené příkoří. Ale odpovědi, které dostával, byly ve stylu: „Buď rád, že tě nezavřeli do kriminálu.“

Buben se však s takovou odpovědí nespokojil a stále hledal cestu, jak prokázat, že k násilné hospitalizaci nebyl žádný důvod a že takové počínání vůči jeho osobě bylo nepřipustné.

Nakonec se to podařilo.

Po mnoha peripetiích obdržel Buben dne 20. 3. 2024 usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8, podle něhož je „ve vztahu k nezákonnému zbavení svobody od 30. 8. 1983 do 30. 11. 1983 v Psychiatrické léčebně v Praze 8 účasten soudní rehabilitace“. (2)

Buben má z rehabilitačního rozhodnutí velkou radost. Konečně totiž – po více než 40 letech – soud „zapsal přesná slova pravdy“(3), když ono údajně „léčení“ nazval „nezákonným zbavením svobody“.

--

(1) Buben pro odepření vojenské služby neuváděl žádné náboženské důvody, pouze to, že se nemínil účastnit žádného násilí.

(2) V neveřejném zasedání tak pod sp. zn. 4 Nt 20001/2023 rozhodl senát vedený Mgr. Petrem Fassatim. Soudci přihlédli i k dřívějším rozhodnutím, jimiž byla vyslovena účast na soudní rehabilitaci v případě jiných osob, které byly podobně vystaveny násilné hospitalizaci, například političtí vězni Pavel Fialek a Milan Janča; svědkové Jehovovi Ivan Bodnár, Ján Diro a Juraj Kudla.

(3) Kniha Kazatel, 12. kapitola, 10. verš; dostupné na <https://wol.jw.org/cs/wol/b/r29/lp-b/nwt/21/12.>)

Vlasta Třešňák!!

Pavel Sery

Legendární písničkář a majitel mnoha talentů Walter Kirschen se narodil 26. dubna 1950 v Praze, kde také vyrůstal v dělnickém Karlíně u dědečka a babičky. Brzy začal hrát na kytaru a na foukací harmoniku a zpívat vlastní písně. V roce 1968 začal působit jako folkový zpěvák, v roce 1972 se přidal k volnému sdružení folkových zpěváků Šafrán. Postupně dostal do střetu se státní mocí, stal se jedním z prvních signatářů Charty 77. V roce 1982 se nedobrovolně vystěhoval z komunistické ČSSR do Švédska, později žil v Německu. Po pádu komunismu se v roce 1995 vrátil do Prahy, kde žije jako "cizinec s povolením k pobytu". Sám říká, že je poddaný švédské královny. Dnes už veřejně nevystupuje, nerad poskytuje rozhovory, věnuje se výtvarné a literární činnosti...

Dosud má švédské občanství a sám k tomu říká: "Na začátku 90. let jsem od tehdejšího československého ministra vnitra dostal nabídku, že můžu získat zpět občanství československé, když pokud vyplním pět dotazníků, zaplatím několik stokorunových kolků a dodám tři fotografie. Tak jsem furiantsky řekl, že ne. Když mi jeho předchůdce soudruh Obzina české občanství sebral, ať mi je jeho nástupce přinese do hospody U Zlatého tygra. Čekal jsem v té hospodě a čekal a čekal..."

"Moje nejhorší vlastnost je, že neumím odpouštět. Moje nejlepší je, že bych se to chtěl naučit."

Chlap si přijde stěžovat ke křížku:

Ježíši, jsem hloupej, všichni mi říkají debile. Můžeš zařídít, aby mi tak neříkali? Kristus z kříže: Tak mě sundej a něco vymyslíme. Chlap vytáhne šroub z levé ruky, z pravé ruky, Kristus spadne na hubu a řve: Napřed nohy, ty debile!

Přijde chlap domů a u stolu sedí kostra. A ta kostra říká:

„Neboj se, Pepo, to jsem já, Marie! Oni neměli jinou žárovku než rentgenovou!“

Je to tak, všechno je jinak.

Německý ředitel gymnázia posílá na začátku každého školního roku svým učitelům následující dopis.

„Jsem jedním z přeživších koncentračního tábora. Mé oči viděly věci, které by nikdo neměl vidět. Plynové komory postavené dobře vyškolenými inženýry, děti otrávené dobře vycvičenými lékaři, děti zabité jehlami vyškolenými sestrami, lidé zastřelení a upálení absolventy středních a vysokých škol. Proto jsem skeptický ke vzdělání. Má žádost k vám je následující. Snažte se udělat ze svých studentů lidi. Nedovoďte své snaze produkovat erudované monstra a vynalézavé psychopaty. Na gramotnosti a matematice záleží pouze tehdy, pokud pomohou vašim dětem stát se více lidmi.“

Nacistické Německo:

Jaké to bylo být členem gestapa?

Tierry Etienne Joseph Rotty

Navzdory všeobecnému přesvědčení bylo gestapo převážně administrativní silou: 87 % z nich mělo vysokoškolské vzdělání a 50 % doktorát.

Problém je v tom, že málokdo věděl (a dodnes neví), jak fungovaly orgány činné v trestním řízení v Německu a na okupovaných územích.

Když se mluvilo či psalo o gestapu, ve skutečnosti se mluvilo o kriminální policii (Kriminalpolizei - Kirpo), bezpečnostní policii (Sicherheitspolizei - Sipol) nebo pořádkové policii (Ordnungspolizei - Orpo).

Ve skutečnosti se Gestapo skládalo z příslušníků vykonávajících administrativní práci a koordinujících činnost napříč hranicemi různých pořádkových organizací. Na okupovaném území to zahrnovalo spolupráci s místními orgány činnými v trestním řízení a vojenskou policii.

Většina příslušníků měla vysoké vzdělání a téměř neopouštěla své kanceláře.

Oficiálně byli státními zaměstnanci a jejich hodnosti se rovnaly hodnostem ostatních státních zaměstnanců (stejně jako jejich platový tarif).

Většina členů gestapa pocházela z řad různých policejních institucí Výmarské republiky a byla vybírána spíše pro své intelektuální schopnosti než pro svůj fanatismus.

Někteří z nich sice byli zároveň členy Allgemeine SS, většina však nikoli. Jednalo se o kariérní policisty (a také státní zaměstnance) s dobrým vzděláním (kriminální, psychologové, právníci atd.).

Většinu fyzického násilí připisovaného gestapu ve skutečnosti páchaly jiné donucovací orgány.

Tvrďák nacista v dlouhém koženém kabátě je jen „hollywoodský příběh“. Když si představíte příslušníka gestapa, myslíte na vzdělaného a dobře vychovaného chlapíka v civilu, který celý den listuje papíry.

Tradice

Zdeněk Hrabě

Víte jaký je hlavní rozdíl mezi námi, kteří chceme tradice zachovat, a těmi, kteří by nejradši tradice zrušili?

Nám zastáncům tradic, troufnu si tvrdit, fakt nevádí, když kdokoli z jakéhokoli důvodu tradice nedrží. Je to naprosto dobrovolné.

Zatímco ti, kteří by nejradši chtěli tradice omezit a zakázat, samozřejmě ve jménu „dobra“, je chtějí vzít komplet všem - těm, kteří je nedodržují, i těm, kteří je udržují.

Kdo je tedy větším zastáncem svobody?

Vincent Venera!!

Spisovatel, výtvarník, zpěvák, básník, který je kulturní osobností pražského undergroundu, se narodil 17. března 1958 v Praze.

Mystický golem z pražského Podskalí je skutečná postava magické Prahy. Excentrický duchodce a mystik, vrchní šéf CIA, venušan a venerolog, virtuóz na klávesové nástroje, paranoidní schizoid, vrchol pyramid, svatý muž, který je dnes jen rázovitou podskalskou figurkou, ale začátkem devadesátých let prošel obdobím hvězdné mediální slávy. V rychlém sledu mu tehdy vyšla kniha Tak pravil Vincent, sbírka básní Absolutní cesta a řada novinových rozhovorů.

Abstraktní obrazy, které Vincent tvořil litím různobarevných emailových barev na plátno, vzbudily zasloužený ohlas na výstavě Česká alternativa, která proběhla na jaře 1990 v galerii na Národní třídě.

Firma Monitor vydala album hardcorové kapely Svatý Vincent, v níž světec zpíval. "Napalm smrtící sejme všechny nevěřící! Bez komoušů, homoušů životem se prokoušu!" křičival tehdy do mikrofonu z pódia přeplněné skandující Lucerny.

V prosinci 1991 vyšla Vincetovi další deska s názvem Tančete na hrobech, jejíž součástí byla brožurka s názvem Svatý Vincent, klíč k poznání, pravdě a svátosti. "Národe český, vrať se k Vincentovi," vyzýval v ní muž, který byl v té době ozdobou všech rockových klubů a intelektuálních kaváren v centru Prahy.

Netajil se tím, že to byl on, kdo rozpoutal sametovou revoluci. "Komunisti mě srali, protože mě furt zavírali do blázců a zakázali církvi svatého Vincenta, kterou jsem založil, KSC se mě dokonce pokoušela zahubit, protože Gustáv Husák správně vytyčil, že přijde den, kdy bude mým prostřednictvím svržen. Nakonec jsem v říjnu 1989 na koncertě skupiny Svatý Vincent zapaloval obrácené kříže a vzýval Lucifera, aby komunisty smetl. Současně jsem telepaticky aktivoval zpravodajskou síť StB, KGB, CIA a Mossadu, která provedla převrat." Přes tyto své nepopíratelné politické zásluhy ale skromný světec nezatočil po popularitě a světské slávě.

"Ve jménu Otce i Syna
i duchodce svatého.
Amen."

Tak pravil Vincent...

Úvaha

Jelikož nám tato doba asi všem dává pěkně zabrat, tak dnes výjimečně bez legrandy, jen k zamyšlení

Camille G. Brno

Určitě nejsem sama, kdo si občas zavzpomíná na dětství a pak si povzdechne: "Tohle bych chtěl(a) vrátit".

Já si pár "povzdechnutí" zapsala a kdo chce, tak může do komentáře doplnit.

Chtěla bych nazpět zahrádky vonící po kopru a kvetoucích kytkách, plný zeleninových záhonů a ovocných stromů a na nich zase vidět ty "opravdické" babičky v šátcích a zástěrách, okopávající záhony, kdy jejich domovy byly provoněny od zavařování a od pečení těch nejlepších buchet a placek upečených na plotnách starých kamen.

Chtěla bych nazpět dost zubařů v každém městě a chodit k nim zase bez strachu, že budu mít málo peněz na zaplacení.

Chtěla bych nazpět lékaře, kteří neléčili lidi po telefonu a chovali se k lidem s úctou, protože si vážili

toho, že mohou léčit a protože jejich přísaha nebyla jen pouhá slova.

Chtěla bych, abych si zase mohla vybrat, když budu chtít uvalit nemalý prachy v hospodě, jestli půjdu do nekuřácké části nebo budou mé hadry zase pěkně smrdět kouřem a přepáleným tukem.

Chtěla bych nazpět ovoce a zeleninu vypěstovanou tady v Česku, možná pro někoho nedokonalou tvarem, ale za to dokonalou svou chutí.

Chtěla bych zase cítit z každý druhý zahrádky vůni letních jablíček.

Chtěla bych nazpět řemeslnou zručnost a dovednost Čechů a být zase hrdá na to, že některý naše odvětví mají zase ve světě obrovský jméno.

Ráda bych, aby zase platilo, že existuje pouze žena a muž a abych je od sebe neměla problém rozpoznat.

Chtěla bych se zase koukat na tu starou oblohu na který jen občas zanechalo letadlo stopu a která byla bez tolika podivností a anomálií v seskupení mraků jako je tomu teď.

Chtěla bych nazpět čtyři roční období a v zimě sněh.

Chtěla bych, aby se vrátilo nezblázněný počasí který se dalo předpovědět.

Chtěla bych nazpět tu míň uspěchanou a míň vystresovanou dobu, kdy jsem nebyla závislá na svém mobilu a nebyly sociální sítě a čerpala jsem informace buď z knih, časáků a nebo od babek- drben na lavičkách.

Chtěla bych nazpět tu sladkou nevědomost a neinformovanost, jak zkažené je dnešní svět.

Chtěla bych, abych mohla zase uvařit voňavej kuřecí vývar a kuřata zase nesmrděla.

A jestli by to jen trochu šlo, tak bych si ráda zase pochutnávala na rajčatech, co mají chuť rajčat!

Zajímavosti. Víte,

Co je v instatní kávě za chemikalie?

Jiří nám napsal: Pracoval jsem v Nescafé, tedy instant coffee výroby. Od té doby jsem se instant coffee nedotkl. Je to chemická záležitost s přidanou coffee flavour. Hrůza a děs.

Proto kafe jen z doma pomletých celých zrn upražených v místní minipražárně.

Nejsem ten typ rodiče, co bere svým dětem za trest elektroniku.

Jí jim prostě vezmu nabíječky a pak jen sleduju ten strach v jejich očích, jak se jim všechno pomalu víc a víc vybíjí.

Recept No. 649

Staročeské štercle

Suroviny:

asi 8 ks	větších brambor
100-150 g	sádlo
1 kávová lžička	sůl
3 hrsti	hrubé mouky

Postup

Brambory uvařené ve slupce den předem, oloupeme a nastrouháme na hrubém struhadle rovnou do pekáče. Posypeme solí a moukou a promícháme. Nastrouhané brambory musí být v mouce obalené a musí se od sebe oddělovat, přidáme sádlo. Upečeme dozlatova a během pečení několikrát promícháme. Podáváme s kyškou nebo s podmáslím...

Štercle II.: Do šterclí vmícháme rozetřený česnek, přidáme nahrubo nastrouhanou nebo nadrobno nakrájenou uzeninu nebo uzené maso, anglickou slaninu, osmaženou cibulku atd. V polovině pečení zalijeme štercle smetanou.

Extremistou snadno a rychle

Ladislav Jakl

Co musí udělat člověk, aby se dnes stal extremistou? Nemusí dělat vůbec nic. Dokud chodí stejně jako ostatní normálně po nohou, nikomu na něm nepřipadá není nic divného.

Jenže když se ale kolem všichni lidi postaví na hlavu, začne být člověk chodící po nohou nějaký divný. Jako když všechny labutě až na jednu zčernají, stane se výstřední zrovna jen ta jediná labuť, která neudělá vůbec nic.

Podobné je to i v soudobé politice. Díváte se na svět podle zásad, ve kterých jste byli vychováni a které jste se učili na škole? Pak jste byli až dosud po celý život nudní a splývali jste s davem. Ale když v posledních letech přišel uragán pokrokářských ulítlostí, a vy si dál budete vést svou, dostanete se na okraj. Nebo dokonce za okraj. Přestanete patřit do „slušné společnosti“. Budou si vás držet od těla a v aktivistických médiích budete líčení jako podivíni, kazisvěti a snad i potenciální teroristé.

Ano, je kolem nás pár veřejně působících lidí (i v politice), kteří nedělají nic jiného, než že hájí staré dobré ctnosti, které byly uznávány ještě před dvaceti lety jako opora. Jenže nedělat žádné ideové kotrmelce a stát si za svým, to už dnes vyžaduje kus občanské odvahy.

Nenaskakujete na všechny módní výstřelky, na explozi sexuálních bizarností, na boj s podnebím, ať to stojí, co to stojí, na podporu umělé masové imigrace z civilizačně nekompatibilních prostředí nebo dokonce považujete suverenitu svého státu za oporu svobody jednotlivce? Pak zaslužíte zavřít někde do karantény.

Chodíte každý den někde do práce? Někde, kde se produkuje něco užitečného? Stavíte se cestou z práce z práce na dvě piva a na zahrádce si dáte dvě cigarety? Přijdete pak domů ke své rodině, společně povečeříte a kouknete se na nějakou obyčejnou zábavu v televizi? Sednete o víkend do benzínového auta a uděláte si rodinný výlet? Pak jste dnes pravcovými extremisty.

Zato žít z grantů, přilepovat se k vozovce, strkat si paví péra do zadku a jít polonazí exhibovat na náměstí, opovrhovat rodinou, mateřstvím a rodičovstvím, navrhopvat zákaz svobody slova pro zpátečníky, na jevišti divadla si vytahovat z vagíny státní vlajku, polévat červenou barvou obrazy v galeriích a výlohy řeznictví, demonstrovat své světáčkovství a neznat svůj kraj, s nasliněným prstem chytat každou nejnovější vylomeninu, to jsou dnes atributy náležitosti k hlavnímu proudu společenského dění.

Splašit se s dobou, to dnes znamená být společensky přijatelný. Skepticky odolávat všeobecnému blbnutí, to je cesta k vyloučení. Chvilí zaváháte, nechytíte včas nový vítr, a je z vás extremist. Snadno a rychle.

Den boje proti dezinformacím

Stanislav Ulčák

Není vhodnější doby pro takové zamýšlení než začátek dubna! Nikdy jindy (pomineme-li předvolební boje) se přece tolik nelže!

„Dezinformace je nepravdivá, záměrně šířená informace za účelem oklamání lidí“

Tato definice mě zaujala, protože se mi zdá neúplná a částečně nepravdivá, takže je tak trochu tím, co sama definuje.

Neúplné je to, že to klamání se děje se zlým záměrem uškodit.

A nepravdivost je v tom, že dezinformace vůbec nemusí být nepravdivá, většinou je jen neúplná. Kdo chce klamat lidi, tak jim většinou nepředloží vyloženou koninu, ale něco co vypadá hezky a pravdivě.

Například řekne pěkné a pravdivé A, ale pravdivé a nehodící se B už neřekne nebo naopak. A vůbec o pravdu a lež tu neběží! In formatio je formování – ne lidé obelhaní, ale lidé oblbnutí jsou cílem. Cílem

dezinformování je zformovat lidské smýšlení do nějaké „zžitkovatelné“ formy a informace k tomu použité mohou být pravdivé i nepravdivé, mazaně seskupené a vhodně dávkované. Jde tu o výsledek, v čí prospěch se to děje – ve prospěch informátora nebo informovaného? Je to : „Nesem vám noviny poslouchejte...“ nebo: „Konec světa se blíží, odpustky nakupujte...“?

Uvedená definice nás vede k tomu, abychom si slovo lež a slovo dezinformace ztotožnili a boji proti všemu, co dostane nálepku dezinformace se nebránili – vždyť jde jen o lži a boj proti nim je dobrá věc.

Ale tak to mnohdy není, protože tam kde se oficiálně bojuje proti dezinformacím, tam se bojuje o vliv a moc a mnohdy je to souboj oficiálních dezinformací proti dezinformacím neoficiálním.

Ti, co mají navrch by nejradyji měli lidi pokud možno většinově formované, nejlépe kdyby se z informace stala uniformace a z výsledné formy uniforma.

A jak je to tedy s aprílem? Ten je na druhé straně barikády a jeho definice by mohla vypadat takto:

„Apríl je nepravdivá, záměrně šířená informace za účelem oklamání lidí se záměrem pobavit a moc neuškodit.“

Když už jde do tuhého a dotýčný už je dostatečně vymáchan a začíná konat ke své škodě, tak aprílový šprýmař zvolá „apríl!“ a pak se tomu většinou oba zasmějí.

Příklady, kdy se šíří ne zcela pravdivé informace za účelem překvapení a pobavení je mnoho – pohádkové knížky, Ježíšek s Mikulášem, narozeninový skřítek, ale i organizátoři výletů a táborů pro děti i dospělé by mohli vyprávět.

To dezinformační zloduch, když vidí, že se dotýčný dere do průšvihů, ještě ho povzbuzuje a chválí.

A jak to je s tím „bojem“ v nadpisu? Myslel jsem to v nadsázce, ale může to být pojato i seriózně, protože aprílové žertíky nás učí ostražitosti, zkušenosti, smyslu pro humor a nadhledu a to jsou zbraně, na které jsou dezinformační zloduchové krátcí a takto vybaveni obstojíme obstojně.

A když už jsme u těch našich vnitřních on line zbraní, tak mě napadlo, že ony nevedou boj proti dezinformacím (divné to slovo), ale že neustále vyhodnocují vše co přichází. Sdělovacími prostředky jsou naše smysly, ale i vzpomínky, představy, předtuchy, emoce a pokušení! Ucho slyší houkání, oko vidí vlak, hmat cítí chvění země a ač „zbrklík“ našeptává, že „to stihneš“, vzpomínky ti promítají polské řidiče na českých přejezdch a šestý smysl velí: „Počkej!“ ... a my jsme šťastně přežili jednu minutu života

Nebo jiný příklad: Oko vidí velký dav, ucho slyší řečníka, rozum je nadšen, zbrklík křičí – „To je to pravé!“ ale vzpomínky promítají podobné řečníky a předkládají, co bylo, když se dostali k moci a šestý smysl velí: „Běž pryč!“ ... a tak nějak to jde a to je život.

Tu je pěkně vidět, že člověk se nespolehá na jeden sdělovací prostředek – musí kombinovat ze všech a přidat něco z paměti a intuice a pak obstojí – zbrklík představuje dezinformační kanál (radí jednoduché rychlé a nedomyšlené akce) proti němu stojí ostražitost, zkušenost a nadhled.

A dneska navíc člověk musí ten svůj vyhodnocovací systém obohatit (upgradovat) o sedmý smysl pro vyhodnocování elektronicky servírovaných informací – informací viděných „na vlastní displej“.

Na závěr si dovolím nabídnout výstižnější definici slov:

Informace je popis skutečnosti užitečný a hlavní a kdo ho akceptuje, tak je v hlavním proudu a je „in“.

Dezinformace je popis skutečnosti pofidérní a škodlivý, vedoucí mimo hlavní a žádoucí směre a ten kdo ho akceptuje, tak se dostane na scestí a je mimo, je „out“.

Takže dezinformace je vlastně „outformace“ a to je myslím to pravé slovo.

Politika jako vtip

Ivan Hoffman

Občas to vypadá, že neumíme brát politiku vážně, že nám jsou politici jenom pro legraci. Příčiny to může mít dvě. Buďto jsme obdařeni smyslem pro humor, a nic, ani politika, nám není svatá, anebo jsou naši politici neodolatelně legrační, respektive beznadějně směšní. Tyto dvě příčiny se samozřejmě nevylučují. Spíše se doplňují a jejich synergií je onen zpravidla černý politický humor.

V rozdělené společnosti se samozřejmě nesmějeme všichni témuž. Lidé s opozičním naturelem slyší na to, když se zesměšňuje vláda, někomu ale přijde zábavné dělat si legraci z opozice. Kdo jde k volbám, činí hlasováním vnitřní rozhodnutí, komu se nebude smát. Ano, jsou to politici, které volil. Smát se jim by znamenalo být k smíchu sám sobě. Těch, které jsme nevolili, je ovšem pro ironické špičkování k dispozici dostatek. A kdo je politikou natolik znechucen, že k volbám nechodí, disponuje kompletním portfoliem politických celebrit, které brát vážně by bylo komické.

Dnešnímu humoru, kdy se politici parodují a zesměšňují, předcházely kdysi politické vtipy. První politický vtip, který si pamatuji z dětství, byl o tom, jak v letadle letí tři prezidenti. Hoří motor a zjistí se, že jsou jen dva padáky. Iniciativní Husák vybědne Brežněva, aby se zachránil první. Ten vyskočí a na Husáka se ten třetí prezident, myslím, že to byl americký, zlobí, že jim už zbyl padák jenom jeden. Na to ho vychytralý Husák uklidní, že Brežněv vyskočil s batohem.

Staré politické vtipy byly prvoplánové, nekomplikované, nadčasové. Proto mnohé zlidověly a vyprávěla se už jenom jejich pointa: „Dneska je krásně, dneska by to šlo“. Neklame-li mne paměť, politické vtipy nebyly vulgární, hrubé ani agresivní. Snad proto, že byly reakcí na nekonečnou dočasnost. Jako vtip, že socialismus je slepá cesta ve vývoji, pročež tento systém nemůže trvat déle, než nějakých dvě stě let. Zajímavá byla na starých politických vtipech víra, že opakem toho, čemu se smějeme, je něco lepšího. Vtipy o beznaději byly vlastně laskavé.

Dnes výsměch adresovaný politikům vychází z nenávisti. Jestliže politika snese srovnání s organizovaným zločinem, pak se humorem neutralizuje zoufalství, skepse, bezmocnost proti tomu, v čem lidé žijí. Když premiér získá přezdívkou Nutella, anebo Nutelovič, nevyjde z toho jako nějaký popleta. Je to výraz hlubokého pohrdání. Lidé se politikům smějí skrze zaťaté zuby. Čím více se politici v žoldu korporací pletou lidem do života, tím více lidí vidí, že tady končí legrace.

Jako černý humor působí samotný projekt zelené devastace hospodářství. Anebo progresivní demontáž tradiční pospolitosti, ať už jde o rodinu, obec, anebo národní stát. Kam se člověk podívá, nabízejí se absurdní alternativy k tomu, co ještě včera normálně fungovalo. Terčem výsměchu se tak stává politická deviance, která se promítá do programů, usnesení, regulací, předpisů a zákonů, kterými politici nenormalizují veřejný prostor.

Humor už není jako kdysi namířen proti papalášství, proti nevkusu. Dnes se humorem bráníme idiocii elitářů. Není to ten smích od plic, který osvobozuje. Smějeme se křečovitě něčemu, co nám jde po krku. Ale opět – ne všichni. Ti, kteří se příliš dívají na televizi, jež má nulový smysl pro humor, jsou politického vtipkování ušetřeni. Jako nevědomost nečiní hříchu, jsou tyto oběti televize omluveny z nevtipnosti. S tím, co jim jde po krku, jsou smíření a nechápou, co je nám na nich k smíchu.

Víš lásko, ode dneška budeme 3.

To je krásné, jsi těhotná?

Ne, ale mám milence.

MINULOST: Sňatek a tragédie

Jan Ziegler NevPes

Dá se říci, že univerzitní profesor Jaromír Čelakovský patřil ke společenské elitě Rakouska-Uherska, přesto však jeho rodina měla finanční problémy. Všechny své tři dospělé dcery provdat nedokázal.

Syn známého národního buditele Františka Ladislava Čelakovského Jaromír brzy osiřel, o oba rodiče přišel už ve svých šesti letech, a tak se později nemohl spoléhat na jejich finanční výpomoc. Dokázal se však vypracovat, stal se respektovaným právním historikem a také profesorem české Karlo-Ferdinandovy univerzity. Působil také v politice, byl poslancem českého zemského sněmu i říšské rady za Mladočechy. V letech 1897 až 1898 a 1905 až 1906 působil jako děkan Právnické fakulty. Akademického vrcholu dosáhl v roce 1911, kdy se stal rektorem české Karlo-Ferdinandovy univerzity. Patřil k takové vyšší střední třídě. O dva roky dříve je však zasáhlo neštěstí, kdy jeho nejstarší dcera Marie Magdalena spáchala v sedmatřiceti letech sebevraždu, poněvadž pochopila, že už se nevdá. Stalo se tak čtvrt roku po svatbě její mladší sestry.

Dospělosti se dožily tři dcery Jaromíra Čelakovského. Již zmíněná Marie Magdalena narozena v roce 1872 byla učitelkou a jako taková se nesměla provdat. Tato podmínka tzv. celibát učitelek byla zrušena až v roce 1919. O dva roky mladší pak byla dvojčata Milada Louisa a Zdeňka Antonie, Jak je uvedeno v knize České země v 19. století I, první dcera se vdala již ve dvaceti letech. Druhé z dvojčat však muselo čekat dalších 14 let, než otec našetřil 20 000 korun na její věno. To byly slušné peníze a dal se za ně koupit třeba menší činžovní dům. V některých dělnických profesích se v té době nevydělávalo ani 1000 korun za rok, lepší dělnický plat činil 100 K měsíčně. Jak je uvedeno v článku na webu e15.cz, jedno vejce přišlo na čtyři až šest haléřů, kilogram brambor na pět haléřů, kilogram másla stál něco přes dvě koruny. Půllitr piva tehdy stál od 12 do 26 haléřů, vepřo, knedlo, zelo v průměrné restauraci 60 haléřů, obědy obecně 50 – 70 haléřů, pánský oblek přišel na 30 -80 korun, nájemné jedné místnosti stálo 200 korun ročně v centru Prahy, na okraji pak 100 korun ročně.

Příjmy univerzitního profesora tvořily jenom fixní plat, ale i různé příspěvky za funkce, honoráře, za publikace, atd. Dá se říci, že určitě nebyl nižší než 1000 korun měsíčně. Přesto profesoru Čelakovskému trvalo dlouho než našetřil své dceři na věno. Ta nejstarší už ovšem měla smůlu, protože jí už otec na věno naspořit nedokázal.

Ve společenských vrstvách profesora Čelakovského totiž nebylo myslitelné, aby se dcery vdávaly bez přiměřeného věna nebo, že by si vzaly třeba dělníka. To neexistovalo. Nebylo to většinou o tom, že by rodiče striktně určili, vezmeš si toho a toho. Byly nastaveny jisté mantinely a děvčata měla jasno, kdo může být jejich ženichem. Tak nápadníci pro dcery univerzitních profesorů se rekrutovali z řad právníků, lékařů, středoškolských a vysokoškolských učitelů, vyšších státních úředníků apod. Rovněž obě provdané dcery Jaromíra Čelakovského měly za manžele lékaře.

Podle tehdy platných zákonů člověk dosáhl plnoletosti v 24 letech a teoreticky si pak mohl dělat co chtěl, jenomže to nebylo tak jednoduché. Sňatky proti vůli rodičů znamenaly přijít o rodinné zázemí, doslova vydědění, a to málokdo byl ochoten riskovat. Navíc dívky z vyšších společenských vrstev nebyly vedeny k domácím pracím, u nich se předpokládalo, že povedou domácnost, budou řídit služky, kuchařky, hospodyně, a nikoliv, že budou samy uklízet, prát, žehlit atd.. A vdát se se za někoho z nízkým platem, kde by je tyto práce čekaly, se jim jistě také moc nechtělo.

Případ rodiny profesora Čelakovského nebyl ojedinělý. Je tedy patrné, že i dobře situované rodiny, kde bylo více dcer, se mohly dostat do finančních potíží. Těm, které měly smůlu a zůstaly bez věna, tak většinou zbývaly kariéry učitelek, řádových sester, vychovatelek atd.

Zdroje:

České země v 19. století I, Milan Hlavačka a kolektiv, vydal Historický ústav AV ČR, Praha 2016

Za Františka Josefa I. se žilo v Praze opravdu celkem blaze | e15.cz

<https://www.aspi.cz/products/lawText/1/1356/1/2/za-kon-c-455-1919-sb-kterym-se-zrusuje-celibat-liternich-a-industrialnich-ucitelek-na-skolach-obecnich-a-obcanskych-mestanskyh-v-republice-ceskoslovenske/zakon-c-455-1919-sb-kterym-se-zrusuje-celibat-liternich-a-industrialnich-ucitelek-na-skolach-obecnich-a-obcanskych-mestanskyh-v-republice-ceskoslovenske>

Vyhod'te Novotného, je terrible

14.5.2024 Ondřej Aston Neff

Taková soutěž není, ale kdyby byla soutěž, jaký je nejznámější starosta nejmenší obce, pak by Pavel Novotný z Řeporyjí aspiroval na jedno z vysokých umístění. Takhle to píšu jen proto, že dnes je ošemetně psát jinak než opatrně. Pavel Novotný si popularitu získal ve dvou kategoriích: jako starosta je v Řeporyjích extrémně efektivní, to je popularita takřkajíc místní. Daleko za hranice obce ho proslavila jeho proříznutá huba. Má za sebou novinářskou minulost, pohyboval se v bulváru, ale věnoval se i politice. V ODS je přes dvacet let a dokonce se pokusil získat ve straně funkci prvního místopředsedy. Ve svém rajónu se pohybuje za volantem multikáry a nepáře se s nikým a ničím. Proslul svým úmyslem postavit pomník Vlasovcům (později narozeným připomínám, že šlo o Rusy kteří za války přešli na stranu nacistů, nicméně v květnových událostech roku 1945 velmi pomohli povstalecké Praze). Jeho politické postoje nejsou, abych tak řekl, jemné. Nenávidí Babiše, voličům SPD by upřel volební právo, na domě má tibetskou vlajku, rád by viděl v Řeporyjích americkou raketovou základnu (můj odhad a pokud to tak je, je to i mé přání), zkratka, je to *enfant terrible*.

Teď ho chtějí z ODS vyhodit, protože se nechutně vyjádřil o nemocné dceři Felixe Slováčka, protože ho popudila Slováčkova fotka s komunistkou Konečnou. Pryč tedy s ním. Holt, ODS je strana, která *enfant terrible* nesnese. Všichni se na něm teď vozí, protože ten jeho výrok byl hodně hnusný (omluvil se za něj). Já ale pokládám za hnusnější, když Andrej Babiš šve své voliče výzvami, ať vláda zveřejní faktury za dodávky munice pro Ukrajinu. Babiše ale nemá kdo vyhodit, když mu ANO patří.

Hodně mi to připomíná případ dnes už historický.

Měla britská BBC kdysi světově úspěšný pořad Top Gear. Babil 300 milionů diváků na celém světě – a zdaleka ne jenom fanoušky automobilů. Jeho tvůrci byli *efants terribles*. Měli proříznutou hubu. Pachatelé dobra pištěli pohoršením. Čekalo se, kdy udělají nějaký úlet a k němu časem došlo, když Jeremy Clarkson dal produkčnímu facku. Některé slabší povahy zděšením omdlevaly a aby nedošlo k větším zdravotním škodám, všechny tři *enfants terribles* z BBC vyhodili.

Takže holt teď ODS vyhodí Pavla Novotného. Z téhož důvodu a touž metodou.

Doba nesnese žádného *enfant terrible*. Protože doba je *terrible*.

KLIMA: Proč jsou přepočty emisí „na hlavu“ k ničemu

Přemysl Souček

Česko na jednotlivce produkuje víc oxidu uhličitého, než Čína. To je častý argument klimatistů. Jenže nejvíce emisí připadá na hlavu obyvatele Republiky Palau. Aneb jak se dezinformuje.

Přepočítat emise oxidu uhličitého na jednoho obyvatele daného státu je oblíbený trik klimatických aktivistů a novinářů. Pod zdrcujícím titulkem se tím snaží nejen Čechy přesvědčit o tom, jak strašně devastují planetu. Výborně to ilustruje článek na iDnes

(zde). Pod dramatickým titulkem „Když Češi znečišťují planetu víc než Číňané. Kdo opravdu nejvíce škodí Zemi?“ ukazují, jak jsou tyto přepočty nesmyslné.

Podle autora jsou totiž v tomto přepočtu největším klimatickým znečišťovatelem obyvatelé tichomořského souostroví Palau, jež nese název Republika Palau. Žije v ní 18 000 lidí. Největších ničitelů klimatu. Co se stane, když tyhle klimatické agresory zaslouženě smeteme z povrchu zemského? Budeme mít 18 000 osobních tragédií. S množstvím oxidu uhličitého v atmosféře však neuděláme vůbec nic.

A tak to je i s oxidovou produkcí Čechů. Že na hlavu vychází větší, než u Číňanů, je úplně jedno. Protože Čína vypouští víc, než třicet procent světového CO2. Jestli tedy má s oxidem uhličitým pravdu IPCC a klimatisté, je nutné především zastavit produkci Číny. Neboť jestli chceme dosáhnout globální uhlíkové nuly, musíme začít od největších producentů. Tím nejrychleji srazíme celkové množství oxidu uhličitého. Palau si můžeme úplně klidně nechat až na konec. Stejně jako státy v EU, s výjimkou Německa. To stojí za asi dvěma procenty emisí. Všechny státy v EU jsou dohromady asi na osmi procentech.

Ve zmíněném článku je i další excelentní ukázka pokřivenosti argumentace přepočtem na hlavu: „Česko ročně vyprodukuje něco kolem 95 milionů tun emisí oxidu uhličitého (v roce 2022), zatímco Indie je odpovědná za 2,7 miliardy tun.“ Jaký praktický smysl má přepočítat celková čísla na jednotlivce? Pokud nepodniká Česko kroky k tomu, aby při zachování produkce CO2 rychle dohnala Indii v počtu obyvatel, je takový přepočet úplně k ničemu.

Deset největších emitentů oxidu uhličitého vypadá podle článku takto: Čína, Spojené státy americké, Indie, Rusko, Japonsko, Indonésie, Írán, Německo, Jižní Korea, Saudská Arábie. Za polovinu emisí přitom stojí první tři státy. Jejich množství však snižuje jediný z nich – Spojené státy. Česku, které produkuje necelých 0,3 procenta globálních emisí oxidu uhličitého, patří 41. místo.

Klimatický dezinformátor, který argumentuje přepočty na hlavu, nelže. Jen záměrně uvádí zcela nesmyslné argumenty, které však stojí na reálných údajích. Důležité je to, že jeho argumenty jsou zcela nesmyslné. Aby to bylo úplně jasné. Každý rok v Česku zahyne při dopravních nehodách okolo 500 lidí. Přesto se nikde nepíše, že Česko je nebezpečné, protože „Češi každý rok zabijí 500 lidí“. Byť by se to napsat mohlo. Ale protože nejde „o klima“ tak to nikdo neudělá.

Nenechme se ohlupovat.

Bitva o naše zuby

Aston Neff 27.5.

Přišli zubaři z Ukrajiny, to není radostné oznámení, ale varování hlavního zubaře Česka Romana Šmuclera. A už se to na nás sype. Kvalitní stomatolog nepřijede z Ukrajiny ani omylem. Zubařů je dost, sděluje nám Deník.cz a když se na sdělení podíváte, není to Deník.cz ale Roman Šmucler. To už taky víme, že amalgamové plomby končí, protože nám je zakázala Evropská unie a vpsledku už taky víme, že se nebude vrtat, ale rovnou trhat. Poselství přichází od Romana Šmuclera.

Je to docela silná smršť nátlaku a varování a občan aby se začal bát o své zuby. Je v tom trochu přešmuclerováno a docela by bylo dobré, kdyby k tomu něco podstatného a smysluplného řekl ministr zdravotnictví.

Nemůže. Je bezzubý. Jako celá vláda.

"Mami, proč má táta pleš?" "Protože moc přemýšlí." "A ty, proč máš dlouhé vlasy?" "...a táhni do pokoje, ty zmetku..."

Nejen vyšší odvody. Lidovci chtějí bezdětné lidi navíc bičovat a polévat dehtem

Dominik Landsman

Lidovci si chtějí posvítit na bezdětné občany, kteří podle nich nechrání basu a nepodílí se na zářné budoucnosti. Nejdříve jim chtějí zvýšit odvody na důchod, načež pokud to nezabere, hodlají přejít ke středověkým trestům, jako je bičování nebo polévání dehtem.

„Bůh stvořil muže a ženu a řekl jim ‚plodte a množte se a naplňte zemi‘. Žijeme ve dvacátém prvním století a mně nejde na rozum, že to někteří lidé nechápou,“ rozčiloval se předseda lidovců na tiskové konferenci, kde představil lidovecký návrh i několik mučících pomůcek.

„Bezdětní lidé jen berou a nic nedávají. My chceme zajistit silnou budoucí generaci, která logicky bez dostatku dětí moc silná nebude. Bezdětní lidé by se měli za sebe stydět. Za tu svou sobeckost. A rozhodně neberu jako argument, že někdo mít děti nemůže. Copak je problém nějaké dítě adoptovat? Dětské domovy jsou plné dětí, které nikdo nechce, nebo odebraných malých Cikánků, tak hybaj do dětského domova a adoptujte, holoto,“ vyzval Jurečka.

„Počet dětí na osobu musí být tématem číslo jedna. My jako strana navrhujeme pobídkový systém pro občany. Za dvě děti slevu na dani, za tři děti větší slevu na dani, za čtyři děti horské kolo, za pět dětí zájezd do Chorvatska a za šest a více dětí novou Škodu Octavia. Pro srdcaře, kteří budou mít deset a více dětí, potom samozřejmě nabízíme oprostění od povinnosti platit daně i sociální a zdravotní pojištění,“ navrhuje Jurečka.

„Stejný pobídkový systém, respektive systém trestů navrhujeme pro bezdětné. Pokud dosáhnete věku 35 let a nebudete mít dítě, tak vám zvýšíme odvody na důchody. Jestliže budete bez dětí i v šestatřiceti, tak vám vláda oholí hlavu a projdete si povinně uličkou hanby, kde na vás budou poslanci plivat a křičet hanba. Pokud se opovážíte nemít dítě ve čtyřiceti, nedá se nic dělat, ale čeká vás bičování na náměstí. V jednatřiceti se nevyhnete polévání horkým dehtem a od dvaatřiceti se vám budou dít tak zlé věci, že se zdráhám to teď veřejně vůbec vyslovit. Bude to dost ošklivé a bolestivé,“ nastínil Jurečka, který je přesvědčen, že tato nová opatření budou mít za následek prudký nárůst porodnosti.

Jurečka však se svým návrhem bude mít problémy u ministra školství Beka, který si naopak větší porodnost nepřeje.

„Máme děti, jak nasráno, a školy na to nemají kapacity. Už teď jsou přijímací řízení na střední školy i víceletá gymnázia vesměs jedna velká loterie, kdy se na školy hlásí i dvacetkrát víc dětí, než je kapacita školy. O školkách snad ani není potřeba mluvit. Tam je přetlak jak hovado. Naopak by bylo výhodnější porodnost snižovat, aby se v budoucnu děti nemusely bát, že se nedostanou na školu, a hlavně aby mi ti otravní rodičové, co si pořád stěžují, dali konečně klid,“ vyjádřil se k tématu ministr školství Bek.

Se smutkem oznamujeme, že odešel na věčnost náš dlouholetý čtenář

Richard Toman

Přípevněná víčka, papírová brčka a další „eko“ vychytávky. Mají smysl?

PAVLA ADAMCOVÁ

Rozmočené brčko v pití nebo víčko přípevněné k lahvi, které se nepříjemně odírá o obličej.

Vychytávky, které mají na rozdíl od plastů šetřit přírodu, už stihly rozčilit nejednoho z nás. Fungují, jak mají?

Papírová brčka v plastických pytlíčcích jsou elegantní a ti, kteří odmítají si je nechat rozmáčet ve svém pití, jsou nepřátelé přírody.

Popasovala se s tím většina z nich, dnes už volně oddělitelná víčka na českém trhu téměř nenajdete.

„Letos jsme od února v reálné výrobě pro trh začali postupně přecházet na používání nových víček, tak aby od června z našich závodů odcházely už pouze lahve s víčky odpovídajícími nové legislativě,“ říká mluvčí Mattoni 1873 Lutfia

Volfová. Společnost vedle minerálek vyrábí i značky jako Pepsi, Mirinda, Lipton nebo Schweppes.

Podle mluvčí si zákazníci zatím na fixní víčka zásadněji nestěžovali. „Naopak se k nám dostávají i pozitivní reakce, kvitující větší bezpečnost – víčko vám nikam nezapadne, třeba v autě, nebo lepší třídění PET lahví společně s víčky,“ tvrdí Volfová. Podobně mluví i Václav Koukolíček za společnost Coca-Cola. „Při uvedení na trh jsme se snažili zákazníkům vysvětlit důvody této změny a zároveň i to, jak neodnímatelná víčka správně používat. Část zákazníků tuto novinku přivítala, část zákazníků si na ni musí zvyknout,“ říká. Podle něj si už lidé na přípevněná víčka zvykli.

Jak ale ukázala anketa webu Peníze.cz, lidé z nich příliš nadšení nejsou. „Odírá se mi to o obličej, někdy i obsah lahve kape z víčka při napití, například u kefiru. U mléka se zase musím soustředit na nalití do sklenice místo do víčka,“ popisuje svou zkušenost čtenář Roman.

„Já to vždycky normálně utrhnu, strašně mi to v obličejí překáží,“ dodává jiný čtenář. „Nejdou ani lehce otevřít, ani uzavřít, ani se o ně neodírat během pití,“ shodují se další účastníci ankety.

Také odpadový expert hnutí Duha Ivo Kropáček si myslí, že přípevněná víčka nejsou většinou přijímána dobře. „Je však otázka, zda by výrobci nemohli změnit technologii tak, aby to spotřebitelům méně vadilo. Domnívám se, že k tomu časem dojde a víčko přidělané k lahvi nebude problém,“ míní.

Proklínaná papírová brčka

Podobně na spotřebitele působí zákaz plastového nádobí včetně brček, kelímků, příborů nebo třeba vatových tyčinek. Ten v Evropské unii začal platit už v roce 2021, v Česku byl zákon se zpožděním schválen o rok později. Prodejci se od té doby snaží nahradit plast nejrůznějšími variantami z papíru nebo třeba z kukuřice.

Účastníci naší ankety se shodli na tom, že třeba papírové brčko se často rozpadne dříve, než nápoj dopijí.

„Nejvtipnější mi přijdou papírová brčka na dětských pitíčkách, kterými se do pití nejde pořádně dostat, protože se ohýbají,“ popisuje čtenářka Martina.

„Papírové brčko se rychleji rozblemá, tak si ho vyměním a hned je víc odpadu. Geniální,“ dodává ironicky pan Aleš.

Podle spotřebitelské organizace dTest ale můžou papírová brčka skrývat ještě jeden problém. „Belgická studie z roku 2023 ukázala, že jednorázová brčka často obsahují PFAS, tedy perfluorované a polyfluorované chemikálie, které se používají jako impregnační neboli vodu odpuzující látky. Tyto látky mohou přecházet z brčka do konzumovaných nápojů a s nimi do organismu,“ popisuje dTest.

PFAS jsou karcinogeny, které oslabují imunitní systém a narušují hormonální rovnováhu. Jsou nazývány

věčnými chemikáliemi, protože se nerozkládají a hromadí se v lidském těle i v životním prostředí.

Rakouská spotřebitelská organizace VKI informovala o dánském testu alternativ k jednorázovým plastům a plastovým brčkům. Podle něj byly škodliviny téměř ve všech typech brček (papírových, bambusových, skleněných i plastových, častěji pak ve výrobcích z rostlinných materiálů, jako je papír nebo bambus). „To činí všechny tyto produkty mimo jiné biologicky nerozložitelnými,“ podotýká dTest.

Chybí osvětla

Podle Kropáčka z Hnutí Duha chybí k unijním nařízením stranicou vypělá informační kampaň pro veřejnost.

„Takže veřejnost málo ví například o možnostech opakovaného použití vlastních kelímků a hrnečků. Obdobně chybí informace mezi prodejci, takže ti často přecházejí z jednorázových plastů k jednorázovým papírovým obalům, které jsou však obvykle poplastované, nebo obsahují v životním prostředí dlouho se kumulující jedovaté chemikálie,“ myslí si Kropáček.

„Případně dochází občas k nesmyslné náhradě za biologicky rozložitelné plasty, aniž by byla vyřešena zpracování rozložitelných plastů, které pak stejně končí ve smíšeném odpadu a pak na skládce nebo ve spalovně,“ dodává Kropáček. Náhrady jsou tak podle něj pro životní prostředí ve výsledku často horší než u jednorázových plastů.

Kropáček nicméně připomíná, že v Česku se za posledních deset let zvýšila produkce obalů o polovinu na 1,5 milionu tun ročně. „Nově schválená evropská obalová pravidla požadují, abychom produkci obalů konečně snížili pod 1,3 milionu tun. Budeme tedy v oblasti odpadů a obalů svědky ještě mnoha změn, protože dosavadní konzum, spotřeba surovin a míra znečištění není dlouhodobě možná. Realitu nelze ignorovat,“ podotýká.

Pomoci by v tom mohla směrnice, kterou europoslanci schválili tento týden a teď zamíří do národních parlamentů. Podle ní budou muset být obaly recyklovatelné za přísnějších kritérií. Mělo by ubýt těch jednorázových, a naopak přibýt obalů k opakovanému použití. Tématem legislativy je i zákaz používání materiálů, jako je právě chemikálie PFAS.

„Pokud chceme omezit vliv jednorázových plastů na životní prostředí, musíme přejít z věci na jedno použití k opakovaně použitelným výrobkům, a to ať už jde o znovu použitelné plasty, sklo nebo keramiku,“ podotýká Kropáček.

Aktuálním tématem je v Česku také zálohování PET lahví a plechovek od roku 2026. Systém funguje na stejném principu jako vracení skleněných lahví, PETky a plechovky by se musely vracet nezmačkané a čisté. Tento systém přijalo už několik unijních států, mezi nimi i Slovensko. Chystaný zákon z pera ministerstva životního prostředí má brzy projednat vláda.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Dagmar Dufková - \$5.00

Vladimír Bohdan - \$5.00

Igor Klein - \$25.00

George a Edith Burton - \$30.00

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a české mše. Páter Krigovský je farářem v kostele v Georges Hall

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Nedělní katolícké pobožnosti se již nekonají ALE na Velký Pátek 29.3.v 10 hod. se koná Křížová cesta. Vede D. O. Anthony

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeecsc@gmail.com

<https://czechoslovaks.com.au-sydney.com.au>, Mob. Ph. 0434 143 148

Otevřeno: jen o víkend, většinou v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Restaurace otevřena

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Potrebné informácie nájdete na

slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Cogliin Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemají President Vera Zlatý Tel.: 0411143980

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$30.- jako dříve, jako dříve. Rezervace zapotřebí.,

Česká škola v Cheltenham opět od 2.3. Každé 2 týdny.

Vede Vlasta Sustek tel. 0408088167

Bere rovněž objednávky na obědy

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 3.června Léta Páně 2024

UNESENÁ: „Mám v Palestině přátele“

Lubomír Stejskal NevPes 23.5.

Ve středu 22. května bylo v Izraeli uvolněno ke zveřejnění video zobrazující zajetí a únos pěti mladých vojákyň teroristy Hamasu, k němuž došlo loni 7. října na základně Nahal Oz v Jižním distriktu.

Na záběrech doplněných v originále anglickými titulky jedna z dívek se zakrváceným obličejem říká: „I have friends in Palestine“. Mám v Palestině přátele. Jako by se ta slova do té děsivé atmosféry ani nehodila. Přiznám se, že jsem sám nevěděl, a vlastně ani vědět nemohl, co se za nimi skrývá. Pravdu odhalil až pozdě večer Zvika Klein, šéfredaktor novin The Jerusalem Post. V komentáři „Tragická ironie mírové aktivistky držené Hamasem“.

Šéfredaktor vysvětluje: „Tato slova, která pronesla Naama Levyová, izraelská vojačka a mírová aktivistka, ke svým vězňitelům z Hamasu, zatímco její tvář byla pokryta krví, podtrhla tragickou ironii jejího únosu. Naama, brutálně unesená během útoku Hamasu na Izrael loni 7. října, zasvětila svůj mladý život prosazování míru a porozumění mezi Izraelci a Palestinci.“

Zvika Klein píše, že Naama měla ve svých 19 letech ztělesňovat naději pro budoucnost, v níž by Izraelci a palestínští Arabové mohli pokojně koexistovat. To se ale, jak ukazuje ta nejdřnsnější realita, nenaplnilo. Sedmý říjen toto úsilí pohřbil. Mladá žena vyrostla v Raananě u Tel Avivu a aktivně se zapojila do činnosti organizace „Hands of Peace“ podporující dialog a vzájemné porozumění mezi mladými lidmi na obou stranách konfliktu. „V rámci této iniciativy se účastnila workshopů, debat a aktivit zaměřených na bourání bariér a budování mostů mezi komunitami dlouho rozdělenými nenávistí a násilím,“ doplňuje Klein.

A pokračuje: „Absurdita její situace je srdcervoucí. Je tu mladá žena, která se navzdory hluboce zakořeněnému konfliktu rozhodla nabídnout svým palestinským vrstevníkům ruku přátelství a porozumění. Její oddanost míru a spravedlnosti nebyla jen teoretická; bylo to hluboce osobní a byla v tom aktivní. Bojovala za práva Palestinců, věřila ve sdílenou lidskost a lepší budoucnost pro všechny.“

Zde zdůrazním – a nebylo jí to nic platné. Neboť, jak poznamenává Zvika Klein, v krutém zvratu osudu se právě ti lidé, pro něž žádala pochopení a podporu, stali jejími vězňiteli; a to ne kvůli jejím činům nebo přesvědčení, ale jednoduše proto, že byla Židovka.

To je klíčový poznatek celého tragického příběhu.

Autor komentáře jej dále rozvíjí: „Tento drsný rozpor není jen tragický; je to obžaloba slepé nenávisti, která takové konflikty podněcuje. Únos Naamy je hrůznou připomínkou toho, že v tomto brutálním cyklu násilí nejsou ušetřeni ani ti nejvášnivější zastánci míru. Její příběh ukazuje absurditu a bezvýslednost konfliktu, který trestá také ty, kdo se snaží jeho prokletí překonat.“

Závěr nemůže být jiný. Zvika Klein říká, že dramatická a srdceryvná slova Naamy Levyové „Mám v Palestině přátele“ by měla posloužit jako „budíček“ - vážné upozornění na zásadní problém: „Hamas, stejně jako většina Palestinců, nikdy Izrael neuzná. Chtějí nás zničit, ale mladé izraelské ženy jako Naama Levyová jsou jasným potvrzením skutečnosti, že jsme silní, odhodlaní a nikdy, nikdy se nevzdáme.“

Pro mě osobně z toho plyne ještě jeden závěr. Potvrzení letitého přesvědčení, že nastolení míru mezi Izraelci a palestinskými Araby za stávající situace je „mission impossible“, nerealizovatelná iluze. S někým, kdo vás chce zlikvidovat, není o čem vést dialog.

Vydavatel: Poznámka od Dr. Jeníčka, mého známého, chirurga z nemocnice Na Františku, který prošel koncentrákem, když jsem se ptal „proč“:

Lidé se diví, jak je možné, že jsme tenkrát nic neudělali. Neutekli jsme, neschovali jsme se, nebránili se. Víte, všechny ty věci se neděly najednou. Ty věci se děly velmi pomalu. Takže pokaždé, když vyšel nový zákon, nová restrikce, že nesmíme např. do parku, na stadion, do kina..., řekli jsme si: "No, tak tu máme další věc, ono to ale určitě brzy pomine."

Až když jsme museli začít nosit žlutou hvězdu na viditelném místě, abychom mohli jít ven na vzduch, jsme si začali dělat starosti.

A ti, kteří mohli nás zorganizovat a varovat, nás jen utěšovali, že všechno pomine a je to jen přechodné.

V transportech do lágrů nám to všechno došlo ...

První český král dostal korunu za věrnost

Helena Stejskalová

Dav lidí se nedočkavě tlačí u dveří baziliky svatého Víta. Každý by nejraději byl uvnitř a viděl blyštící se korunu na hlavě prvního českého krále. Dovníť se ale dostane jenom hrstka vyvolených.

Třebaže většina poutníků nakonec nevidí nic, všichni provolávají panovníkovi slávu...

Přemyslovský kníže **Vratislav II.** (kolem r. 1033–1092) se stává horlivým spojencem římského krále **Jindřicha IV.** (1050–1106), což se ukáže jako skutečně mistrovský tah.

K jejich prvnímu setkání dochází v Kolíně nad Rýnem už roku 1063. Koňská kopyta víří písek, občas se ozývá ržání. Muži se nervozitou potí. Jakmile na ně přichází řada, chápou se těžkých mečů a vstupují na kolbiště.

Sotva 13letý chlapec Jindřich tehdy s úžasem sleduje, jak o 17 let starší rytíř Vratislav s přehledem poráží na turnaji saského vévodu **Ordulfa** (asi 1022–1072). Mezi muži se nejspíš už v té době rodí vzájemné sympatie.

Pozornost budoucího říšského vládce upoutá zejména statečnost českého knížete. O 12 let později se oficiálně stávají spojenci a přáteli zároveň.

Ukořistí kopí

Český kníže roku 1075 vyrazí s Jindřichem IV. proti Sasům, později do Míšně a nakonec v roce 1077 do Švábska. Investice, které do vojenského tažení se svým spojencem vkládá, se mu brzy vrátí. Jindřich ocení, že věrný Vratislav stojí vždy na jeho straně.

Společně se pomstí švábskému vévodovi **Rudolfovi z Rheinfeldenu** (asi 1025–1080). Ten se nechal zvolit římským protikrálem v době, kdy papež **Řehoř VII.** (†1085) uvalil na Jindřicha klatbu.

České vojsko v lednu 1080 v Durynsku připraví nepříteli horké chvílky. I když Jindřich v bitvě nakonec prohrává, o Vratislavových mužích ve zbroji se vyslovuje uznale: „Jsou to udatní bojovníci.“ Knížeti jako dar přenechává tzv.

Kopí osudu (kopí, jímž podle legendy měl římský voják Longinus probodnout bok ukřižovaného Ježíše Krista), které Češi ukořistili v nepřátelském táboře. A nebude to zdaleka jediná odměna...

Rozhodnutí nejlepších mužů

Rudolf Švábský umírá. V roce 1081 se Vratislav opět ukáže jako loajální spojencem, když Jindřicha doprovází na tažení do Milána. Římský král roku 1084 získává i císařskou korunu.

a Jindřichem nově dosazený Svatý otec **Klement III.** (asi 1029–1100) už ví, co se sluší a patří.

„Českému knížeti Vratislavovi náleží za jeho pomoc královský titul,“ netají se svými úmysly novopečený císař, když v dubnu 1085 zasedá na říšském sněmu v německé Mohuči.

„V tomto shromáždění týž císař se souhlasem a schválením nejlepších mužů své říše, vévodů, markrabí, dvořanů a biskupů, učinil knížetem českého Vratislava vládcem jak Čech, tak i Polska,“ popisuje události náš první známý kronikář **Kosmas** (asi 1045–1125).

V případě Polska jde ale o formalitu. Skutečným vládcem se Vratislav stává jenom v českých zemích. Třebaže královský titul získává jenom on, a ne jeho dědicové, země na tom i tak vydělá.

Za Vratislavovu věrnost totiž římský císař Čechům odpouští i pravidelné placení tributů, poplatků říši.

Bazilika plná květin

Chystá se slavnostní akt, kdy si český kníže poprvé nasadí na hlavu královskou korunu. Bazilika svatého Víta na Pražském hradě vypadá opravdu honosně. Všude je spousta květin.

„Mezitím Egilbert, arcibiskup trevírský, jsa poslušen císařova rozkazu, přijel do hlavního sídla Prahy,“ říká Kosmas. Všechno vyvrcholí 15. června 1086. Před

bazilikou svatého Víta na Pražském hradě stojí davy lidí. Někteří sem přišli až zdaleka.

Korunovací prvního českého krále si přece nemohou nechat ujít!

Slavnostně oděný Vratislav už vchází dovnitř... Trevířský arcibiskup **Egilbert** (†1101) ve zlatém ornátu u oltáře, „Při slavné mši svaté pomazal Vratislava, oděného královskými odznaky, na krále a vložil korunu na hlavu jeho i na hlavu jeho manželky Svatavy, oblečené v královské roucho,“ popisuje další události Kosmas.

Korunovační ceremoniál se řídí říšskou dvorskou tradicí. Kolem se to jenom hemží duchovními a dvořany ve slavnostních oděvech. Nadšeně třikrát volají:

„Vratislavu, králi českému i polskému, vznešenému a mírumilovnému, od Boha korunovanému, život, zdraví a vítězství!“ Všichni se radují. Stoly se při následné hostině prohýbají pod množstvím jídla a pitím.

Teprve třetí den může arcibiskup Egilbert po skončení všech oslav odcestovat domů. Ani on nepřichází zkrátka. S sebou si do německého Trevíru veze „nesmírný náklad zlata a stříbra hodný královské vznešenosti“ a spoustu dalších darů.

Záhada jednoho roku

Celou první českou korunovaci ale doprovází záhada kolem roku jejího konání. Někteří historikové totiž uvádějí jako její datum 15. červen 1085, jiní stejné datum, ale o rok později. Kde je pravda?

„Vratislavův královský titul, přislíbený Jindřichem IV. za poskytnutou podporu nejspíše v roce 1080, mu byl udělen symbolicky roku 1085 v Mohuči a skutečně v Praze o rok později (1086),“ objasňuje český historik **Rostislav Nový** (1932–1996).

Takové vysvětlení se nabízí, protože například Kosmas popisuje sněm v Mohuči v dubnu 1085, ovšem u slavnostního obřadu už zmiňuje rok 1086... Další otázkou zůstává, jak vlastně vypadal diadém, který trevířský arcibiskup posadil Vratislavovi na hlavu.

Bohužel přesně nevíme. Obrázek koruny se ovšem nachází na Vratislavových denárech, které nechává razit, a také na obraze ze znojenské rotundy svaté Kateřiny. Koruna na nich vypadá jako čelenka se čtyřmi vztyčenými křížky nebo liliemi.

Její tvůrce se zřejmě snažil o co největší podobu s římskoněmeckou císařskou korunou, která zdobila hlavu **Oty I. Velikého** (912–973).

„Další součástí nových insignií bylo žezlo, užíval se nepochybně slavnostní plášť a před vládcem bylo nesené kopí sv. Mořice (Kopí osudu – pozn. red.),“ doplňuje současný český historik **Vratislav Vaniček**.

Čínská hra o dvou tazích

Ivo Fencel NevPes

Známemu autorovi sci-fi Františku Novotnému (*1944) bylo 15. března osmdesát. V těch dnech pokřtil v pražském knihkupectví Krakatit novou knížku, jmenuje se *Čínská hra o dvou tazích* a je to román, to bezesporu, ale úvodní část lze chápat jako samostatnou povídku.

Prostor, kde se Novotného dobrodružství odehrávají, obýváme jako Češi už nyní, ale časem děje se stává pochmurná budoucnost, kdy dnešní Evropskou unii „přátelsky“ infiltrovala a ovládla Čína. Jak to dokázala, se dá v mnohém odvodit z dnešní situace na trhu ekonomickém a politickém. Součástí figlu se má stát benevolentní a masové rozdávání mobilních telefonů.

Je druhá půle 21. století a Brusel panáčkuje, jak tahá za nitě východní elita. Na kontinentě proběhla občanská válka, ale už covidová katastrofa, jak ji všichni pamatujeme, která začala v čínském Wu-chanu, byla záměr.

Sice tomu záměru bídě sloužily i životy desetitisíců čínských občanů, to se ale vládnoucím „Číňákům“ (jsou zde tak nazýváni) vyplatilo.

Stát se to nemohlo? Nebo leda v dystopii?

Omyl! Semlelo se to snadno a uvědomme si spolu s autorem, že válku vyhraje, kdo nejdéle a nejdokonaleji ukrývá před útokem záměr. A covidová epidemie byla příhodný, cíleně vytvořený test, jenž Číně ukázat, jak si stojí zbylý svět, především Evropa. Jak si asi poradí s krizemi obecně. Nebylo to valně! *Mohli* proto přijít. „Humanitární mise.“

Naštěstí všichni okupaci neakceptovali. Někteří vyjeli z měst a vstoupili do ilegality. Pro ten případ se vzdali mobilů. Ti, které představuje úvodní próza *Jenkins, Bonzačka a vlci*, se skrývají před čínskými drony v brdské přírodě, přičemž vypravěč má za sebou krutou likvidaci vlastní rodiny fanatickými klimatickými aktivisty. František Novotný, připomenu, za motto *Čínské hry o dvou tazích* vybral slova nedávno zesnulého Martina Amise: „Když nikoho nevytočíš, jaký má smysl psát?“

Aktivisté ale vstřízliví, jak vidíme, a dávno museli uznat, nakolik byli bláhoví. Pláží se i oni před Číňany, to ano, ale v samotné ilegální komunitě vládne soudržnost, kterou si okolnosti vynutily. I náš hrdina, plný původně nenávisti a zabíjející, se dávno přestal na aktivistech mstít. Soužití je nyní dáno společným nepřítelem a „už dnes vidíme názorový příkop napříč euro-atlantickou civilizací,“ upozorňuje autor. „Táhne se od Kalifornie přes východoamerické pobřeží a Británii, Francii, Německo po Slovensko, Polsko a pobaltské státy a staví proti sobě progresivisty a konzervativce. Obě strany konfliktu se neshodnou ani na tak zásadní biologické konstantě, jako je definice pohlaví, a v případě Spojených států se dnes dá v podstatě mluvit o *studené* občanské válce.“

S Novotným tedy smíme prožít éru, z níž demokracie vyprchala, a byla to naivní, zhýčkaná rozpolcenost lidstva, co otevřelo vrata chaosu. Diktátorství. Román o „čínské hře“ je tak varování a... Ano, pouze domýšlí trendy a předvádí, nakolik může být i okupace přijata s úlevou ve světě vyčerpaném bezuhlíkovými technologiemi a Zeleným údělem.

Evropa takto skutečně spáchala sebevraždu. V první části knihy prchá z převýchovného čínského tábora krásná dáma a komunita na periférii ji po zaváhání přijme, ale stejně není vyloučeno, že ušetřili agentku. Ve světě, kde se i tohle děje, už přitom neexistuje Izrael, anžto Čína dospěla k závěru, že ho smete. Pro jistotu; ale osobně věřím, že by se ubránil.

Židé (jak Novotný říká) byli vždy kanárky společnosti a naštěstí nebudou vykloučeni zcela. Snad i osídlí Mars! Ne že by o tomhle - technologicky promakaném - útěku tam Čína nic nevěděla... Ví. A aniž lidu - pod knutou - cokoli přizná, vede na Rudé planetě válku.

Vlastní román *Nenebevzetí poručíka Frýdla* následuje po vstupní povídce a má tři části (*Město, Řeka, Hrad a elektrárna*). Začíná jako nějaká americká drsná škola a je o policajtovi, kterému dominantně asistuje Ester, židovská to specialistka na umělou inteligenci. Jejich dobrodružství se odehrávají nějakých deset let po úvodních dějích. Poručík pražské kriminálky (33 let) původně pátrá po sedminásobném vrahovi a práci mu lehce stěžuje, nakolik musí vyvracet, že coby polda netáhne s okupanty. Že on není „politicej“ a řeší vraždy. Ale nezajímá se o politiku? Uzme si vás ona, když ji pošetile vynecháte.

František Novotný, mj. námořní kapitán, příběh staví na fakticky romantické plavbě-útěku z Prahy a proti proudu Vltavy. Cestu prokládá zastávkami na úplně konkrétních místech, jak je dnes už částečně známe, a podstatnou roli má Zvíkov (zase tolik se nezmění) a tamní kastelánka.

Je snad pátrač figura podstatně vyšší hry? V kapitole *Řeka* míří na lodi k tzv. Zóně alias radioaktivní oblasti potrefené spadem po zničení Temelína. Budějovice už jsou neobyvatelné, ale „venku“... Navzdory spadu tam vegetují lidé. A Frýdl, zdá se, neputoval jen za řešením zločinu a vlastní identitou, ale čeká ho i pouť mimo řeku.

Novotný *Hrou* navázal na dva starší romány. Oba stojí za přečtení. Prvním je jeho *Křižník Thor* (2013), druhým Simakovo dílo *Když ještě žili lidé*.

Jak vzpomenete sami, nevěřicně tu vzpomínají na lidi „pozůstalí“ na Zemi, a totiž inteligentní psiska, považující už lidstvo za pouhou legendu. Na nové knize Františka Novotného uhrane a okouzlí vše, ale také toto propojení se světem klasika světové science fiction Clifforda D. Simaka (1904-1988), od jehož narození uplyne v létě již sto dvacet let.

Po dědečkovi z otcovy strany Šimákovi přítom byl Čech.

František Novotný: Čínská hra o dvou tazích. Ilustroval Jiří Světlinský. Vydal Leonid Křížek, nakladatelství Elka Přes. Praha 2024. 320 stran.

„Střízlivění“ – nová knížka sociologa Petra Hampla

Benjamin Kuras

Na všech Hamplových knížkách o sebeustrukci Západu (o níž se já snažím podávat zprávy už tři desetiletí) jsem si i přes některé rozdíly pohledu vždy ze všeho nejvíce cenil jeho úpěnlivé snahy o objevení a pochopení kořenů a příčin civilizační krize, kterou konečně začíná vnímat i početná část české společnosti.

Na jeho nejnovějším a opět milosrdně stručném spisku *Střízlivění* navíc chlácholí – no, ta střízlivost. Soustředění na fakta a tlumení emocí, dnes téměř všudypřítomných ve všech těch bublinách společenské a mediální roztržitosti, hašteřivosti a nevráživosti.

Mezi šířícím se pesimismem zatracujícím téměř nenávisťně západní „hegemonii“ osvěžuje Hamplova víra, že vše ještě nemusí být ztraceno. Za předpokladu, že vystřízlivíme z několika sebeklamů a vynaložíme velké úsilí na systémovou změnu a obrodu. V tomto smyslu tato knížka nabízí obohacující pocvičení mozkových závitů i těm, jimž na Hamplových úvahách něco vadí.

Čtivý styl

Opět psáno svižným a čtivým stylem detektivní investigace. Nastolení relevantních otázek, nabídka několika možných alternativních odpovědí a jejich konfrontací s fakty. Z nich pak pramenících několik variant postupů, vedoucích logicky k takovým či onakým výsledkům. A výslech svědků: profesori Ivo Budil zprava, Petr Drulák a Jan Keller zleva, všichni společně hledající národní konzervatismus. Klasičtí konzervativci se mohou pokochat Drulákovou kreativní novinkou konzervatismu levicového. Knižka je tak hustě nabitá relevantními informacemi a nápady, že je téměř nemožné udělat z ní obvyklý recenzní „výcuc“.

Ta fakta, k nimž nás Hampl se svými svědky chce vystřízlivět, máme-li se ještě jako civilizace zachránit, jsou tato:

Liberalismus se hroutí

Ekonomický a politický model liberální demokracie, který v uplynulých několika staletích proměnil Západ v neúspěšnější a nehumánnější civilizaci dějin, se hroutí. Chudne, ztrácí tvůrčího ducha i donedávna ještě samozřejmě svobody. Vyčerpal a promrhal svůj potenciál a žije na dluh. Jeho stále ještě zdánlivá prosperita tyje z historicky nahromaděného, ale znatelně ubývajícího bohatství (hmotného, duchovního, kulturního, politického i společenského). Chybí mu smysl pro kontinuitu, sebevědomí a pud sebezáchovy. Hrozí mu populační výměna, a nakonec etnický zánik. To vše nabírá na překvapivě rychlém tempu.

Nejhorší elity Západu

Jednou z hlavních příčin je tržní globalizace, která ze Západu přesunula výrobu jinam, přeměnila jej v ekonomiku služeb a financí a nechává jiné země bohatnout na svůj úkor. Dala v politice největší moc nadnárodním megakorporacím na úkor menšího podnikání, jemuž zbývá prostor jen v tržních „škvírách“, a navíc často jen jako doplňkové služby megakorporacím. Při tom degradovala systém vzdělání z technické vyspělosti na propagaci kontraproduktivních sociálních experimentů a

iracionálních blábolů, které se ve svých extrémech začínají podobat středověkému náboženskému blouznění. A vyprodukovala tu „nejhorší elitu, jaká kdy vedla západní státy“.

Západ tím vlastní vinou ztrácí dominantní pozici a bude si muset zvykat na svět několika různých civilizačních hegemonií, z nichž čínská jej předhání ekonomicky a technologicky, ruská mu bere část vlivu ve světě, islámská by jej mohla pokračující kolonizací ovládnout a zničit zevnitř. Málokterá země ještě touží od Západu přijímat lekce dobrého chování. Každá si bude chtít vládnout po svém, a to zdaleka ne vždy humánně.

Cesta z bezradnosti

Pro Západ nastává „éra bezradnosti“, v níž bude ještě nějakou dobu pokračovat „opojení liberální ideologií a odolnost vůči jakýmkoliv empirickým důkazům o opaku“. Jestli se nezmění, hrozí mu civilizační kolaps, chaos a zbláznění. Z toho by jej mohly vyvést jen „střízlivé vlastenectví, střízlivý realistický konzervatismus a pragmatismus“. To by vyžadovalo:

Prizpůsobit se nové realitě rozdělení světa a přestat si nalhávat, že jej ovládneme. Vytvořit vlastní strategii, jak přežít a být v tomto novém světě úspěšní. Usilovat o maximální soběstačnost. Pěstovat obchodní styky se všemi částmi světa, podle praktické výhodnosti, bez ohledu na jejich režimy. Přesaltovat celý systém vzdělání na přírodní vědy, technickou kreativitu, výrobu užitečných věcí a praktické výsledky. Zdůraznit – a je-li nutné i finančně zvýhodnit – výrobu a zemědělství, oproti službám, bankovníctví, politice, marketingu atd. Demontovat bariéry mezi společenskými třídami a politickými protivníky a pěstovat u všech národní soudržnost a společné ideály.

Pro českou politickou opozici alias „alternativu“, v současné době roztržitou do vzájemně nevráživých a nekomunikujících frakcí rozhádaných osobními antipatiemi nebo částečným nesouhlasem v jednotlivých tématech, by to chtělo utopovat ostří názorových rozdílů, praktikovat civilizovanou racionální debatu a hledat styčné body pro společný kultivovaný přístup, jaký by dával smysl většině občanů a mohl někdy vyhrát volby. Jedním slovem – střízlivění.

Proč bych si nezavzpomínal... jak mě okradli

Ondřej Aston Neff

Nebudu vzpomínat na údobí posledních pěti let. To mě taky okradli, stejně jako vás všechny, hodnota úspor klesla o čtvrtinu. To jen na okraj debat o jakémsi „spořicí pilíři“ jakési imaginární daňové reformy, což je Svatý grál moderní doby. Penzijní fond, který by vám za pět let zvedl peníze o čtvrtinu, abyste zůstali na nule, ten bych rád viděl. Ale o tom jsem psát nechtěl. Na netu vyskočila připomínka, že 31. května 1953 byla oznámena takzvaná „měnová reforma“.

Bylo mi tenkrát osm, končil jsem druhou třídu obecné školy. Měl jsem dětskou vkladní knížku. Institut vkladních knížek už dávno neexistuje: to jste měli konto a k němu fakt knížku a do ní úředník napsal, kolik jste vložili, eventuálně, kolik jste vybrali. Nepodařilo se mi vygooglit ji, jenom si vzpomínám, že na deskách byla malůvka, zpětně posouzena, nejspíš od Mistra Svolinského. Můj vklad byl 300 Kčs. Dnes nedokážu posoudit, jak to bylo možné, ale reforma – byl to přepočtení peněz – mi z 300 udělala 6 Kčs, přepočtení byl 1:50. Ano, vím že u vkladů do určité výše byl 1:5, ale v mé vzpomínce je, že mi zbylo 6 korun. Tehdy jsem usoudil, že tento stát není solidní podnik.

Což je poznatek, který jsem nezrevidoval dodnes.

Nazítí, tedy 1. června, vyšly v novinách fotky nových bankovek. Tatínek si všiml, že je na nich napsáno „bankovky jsou kryté zlatem a dalšími aktivy Státní banky československé“ a maminka ho umravnila, ať to před tím dítětem neříká, protože se dopustil výroku v tom smyslu, že by to zlato rád viděl.

Bankovky byly v hodnotách jedna koruna, tři, pět, deset, pětadvacet, padesát a sto. V novinách je zobrazili samozřejmě černobíle, vzal jsem tedy pastelky a vybarvoval je a měl jsem nápad obrázky vystříhnout a jít s nimi do krámu. Tehdy se mi dostalo poučení, co je to padělání peněz. Z reformy byl velký poprask a neklid, v Plzni dokonce povstání, což se tatínek dozvěděl ze Svobodné Evropy, ale přede mnou se to tenkrát utajilo. Panoval tehdy velký strach v naší vsi Slapy, zvláště ode dne, kdy nám sebrala StB faráře (chodil jsem tam na nábožku, ano, tehdy jsme dokonce měli nepovinné náboženství ve škole) a hlavně, **kamarád, myslím že se jmenoval Kropáček, namaloval na plot hákenkrajc rovná se kladivo a srp a celá rodina zmizela a už o ní nikdo neslyšel.**

Poslední má vzpomínka na reformu: byli jsme pak po čase ve slapské restauraci U Neužilů a tam měli ve výčepu propagační plakát. Byla na něm zobrazená zosobněná koruna, silná, rozesmátá, jak sedí na houpačce, samozřejmě na té spodní straně, byla to opravdu tvrdá těžká koruna. Na druhé straně, té lehké, visel hrozen západních měn: dolar, libra, marka, frank, lira, všechno ty šmejdové měny, bankovky se tvářily zoufale, koulely očima a bály se, že definitivně spadnou, kdežto ta koruna pevně seděla a převažovala je.

Dnes už se takové obrázky nemalují. Zvykli jsme si, že bereme sice míň peněz než „tam venku“, zato jsou tam nižší ceny, jak to, tak pěkně Mistr Nutella odhalil. Ale neklesejme na mysl. Příští pátek a sobotu zvolíme ty správné lidi a ti nám to v Bruselu zařídí, aby bylo lépe.

Očima Saši Mitrofanova

1. 6. 2024, Druhým nejmocnějším mužem v SSSR byl dlouho ideologický tajemník Michail Suslov. V roce 1962 řekl spisovateli Vasiliji Grossmanovi, že jeho román *Život a osud* nebude otištěn nikdy. Nikdy. Mimo jiné proto, že autor přirovnává stalinský Sovětský svaz k hitlerovskému Německu.

V SSSR román nakonec vyšel v době perestrojky. Jenže říci nahlas, že stalinismus a nacismus byly bratrány, je tabu nejen pro dnešní ruské režimní autory, ale také pro kdekterého Rusa, který se sám označuje za liberála.

Mark Andrianov (jde o pseudonym) z The Kennan Institute toto tabu prolomil a našel shodu dokonce mezi Hitlerovým Německem a Putinovým Ruskem. Napsal, že ještě v roce 2010 se ruští publicisté opakovaně pokoušeli aplikovat na zemi schéma Umberta Eca o „věčném fašismu“ a zaslí nad tím, jak moc do hry vstupuje tradicionalismus, odpor k pochybnostem a machismus smíšený se slepou vírou v různé konspirační teorie.

Po roce 2022 si stále více lidí začalo všimnout zjevných podobností mezi rétorikou Vladimira Putina, že „Oděsa je ruské město“ a „Rusko nikdy neodmítlo mírové rozhovory“, a projevem Adolfa Hitlera z 1. září 1939, tedy ze dne, kdy začala druhá světová válka. Nacistický vůdce také prohlásil, že „Gdaňsk je německé město“ a „na světě není nic skromnějšího a loajálnějšího“ než německé mírové iniciativy.

Současní Rusové, stejně jako Němci 30. let, podle Andrianova masově věří, že válka rozpoutaná Ruskou federací je „obránná“, že jejich armáda nebojuje proti civilistům a že vojáci se „omezují na útoky na vojenské cíle“. Stejně jako pomýlení Němci před 90 lety Rusové podporují cenzuru (i když je zakázána jejich vlastní ústavou), rozčilují se nad neexistujícím „zrušením“ své kultury a diví se, proč se k nim svět najednou otočil zády.

Andrianov připomíná, že Německo za své zločiny 20. století zaplatilo strašlivou cenu. „Ale obyvatelé Ruska jsou stále přesvědčeni, že jejich vlast může být buď soběstačnou velmocí, nebo zaniknout.“ Autor dochází k závěru, že je nezbytné ukázat co největšímu počtu Rusů, co se jejich zemi může stát.

V jeho textu ale chybí základní předpoklad takového vývoje, kterým by byla okupace Ruska. Ta je ovšem vzhledem k rozsahu území RF nemožná.

Proč naši prarodiče netrpěli potravinovými alergiemi a proč jimi trpíme my?

Publikováno 4. 4. 2024 Autor: David Nossek

„V USA každé 3 minuty skončí někdo na pohotovostním oddělení kvůli alergické reakci na jídlo – to je více než 200 000 případů za rok.“

Podle studie z roku 2013, kterou zveřejnilo americké Centrum pro kontrolu a prevenci onemocnění (CDC), výskyt alergie na potraviny u dětí vzrostl přibližně o 50 % mezi lety 1997 až 2011.

A tady to všechno začalo, u našich dětí...

Dr. Mercola zdůrazňuje, že alergie na mléko je alergií číslo jedna mezi alergiemi na potraviny v USA. Připisuje to používání růstového hormonu v mléce, jakož i nadměrnému používání antibiotik na chovatelských farmách, které se začalo uplatňovat v 90. letech.

Nachází se v potravinách nějaký „cizí“ prvek, který tam předtím nebyl?

Přesně tak! Obecně, průmyslově zpracované potraviny mohou přispívat k výskytu alergií z několika důvodů.

Potraviny s největší mírou zpracování obsahují potravinová barviva, příchutě, konzervační látky a další přísady, které mohou mít hlavní vliv na vznik alergie. Avšak v obchodech s potravinami se skrývá ještě zákeřnější hrozba...

V polovině 90. let byly vyvinuty nové potravinové bílkoviny, které se následně začaly používat při výrobě potravin. Ale většina lidí dodnes o tom ani nemá tušení.

Jak tvrdí O'Brien, děje se to čistě kvůli ziskuchtivosti potravinářského průmyslu, přičemž zatím nebyly provedeny ŽÁDNÉ testy, které by potvrdily, že konzumace geneticky upravených bílkovin nenese pro lidi a pro zvířata žádné riziko.

Jedna z prvních potravin, která prošla touto změnou je mléko. A zřejmě ne náhodou je mléko alergenem číslo jedna mezi potravinami v Evropě a USA.

V roce 1994 se v mlékárenském průmyslu začal používat geneticky modifikovaný růstový hormon rBGH při chovu krav za účelem zvýšení produkce mléka. Výsledkem byl zvýšený výskyt chorob u chovaného dobytka.

Aby se zbavili těchto důsledků, mlékárny musely začít používat i více antibiotik. A to, jak už nyní víme, je hlavním důvodem zvýšeného výskytu mikroorganismů odolných vůči antibiotikům u lidí.

Tak proč tedy netrpěli naši prarodiče alergiemi na potraviny?

Je to opravdu docela jednoduché... Generace našich prarodičů konzumovala potraviny, které neobsahovaly žádné konzervační látky a které nebyly průmyslově zpracovány. Potraviny pocházely z farem a trhů.

Batolata měla nejlepší možný start do života, protože byla odchována na mateřském mléce.

V těch dobách jste sotva slyšeli o nějaké dietě, ne jako dnes, kdy naprostá většina potravin, které konzumujeme, může vést k nafouknutí a obezitě. A to právě kvůli všem přidaným chemikáliím, přísadám, stabilizátorům, konzervačním látkám, potravinářským barvivům, příchutím či genetické modifikaci – vše, co se dnes v potravinách běžně vyskytuje.

Maso bylo ze zvířat, která nebyla napumpována chemií jako dnes. Když jste navštívili rodinu či

přátele, často se jedlo venku na čerstvém vzduchu, a to od základu dobrou tradiční domácí stravu.

Slepičí vývar připravený starým způsobem se používal pro léčení většiny nemocí.

Naši prarodiče neměli tu možnost zůstat zavření doma, s mobilními telefony, počítači a videohrami. Oni si hrávali venku na trávě, šplhali po stromech, jezdili na kole a dobře se bavili obklopeni matkou přírodou!

Nikdy neutíkali hned k lékaři. Když dostali horečku, tak ji přečkali. Když se cítili být nemocní, jedli polévky, vývary, a více odpočívali. Neměli žádnou nouzovou telefonickou linku na svého lékaře či zdravotní sestru. A důvěřovali přirozeným samoléčivým schopnostem těla mnohem více než my dnes.

Jejich strava byla lékem, ať si to už uvědomovali nebo ne.

Způsob stravování a životní styl mají na naše tělo významný vliv. Každá buňka v našem těle potřebuje ke svému pořádnému fungování správnou výživu.

Špatná strava a životospráva narušují celistvost každé jedné buňky a tak vedou k přecitlivělosti organismu na některé potraviny.

Děti žijící s alergií

Prohlédněte si následující velmi zajímavé video (v angličtině): <https://youtu.be/pOcqsnMonHs>

Závěr

Vypadá to tak, že alergie na potraviny, které byly teprve před pár generacemi neznámým pojmem, jsou neočekávaným vedlejším účinkem několika vlivů životního prostředí zmíněných výše.

Jelikož se do potravin přidává stále více chemikálií, odrazem čehož je i rostoucí výskyt alergií, zůstává otázkou, jakou podobu bude mít stravování v budoucnosti.

Vydavatel: Jak mne bylo vysvětleno, například alergie na „gluten = lepek“ je ve skutečnosti alergie na chemikálii RoundUp, kterouž se obilí ošetřuje. Můj známý americký entomolog, který se na stará kolena, čili na vejminek, přestěhoval kamsi do jižní Ameriky, mi s údivem sdělil, že tam najednou může jíst všechno a alergii na mléko i gluten najednou ztratil.

Generál Laudon byl chrabý turkobijec, po kterém se jmenuje české pivo i domov pro seniory

9. března 2024, 07:15

Petra Bartoňová

„Vidím vás raději sedět vedle sebe než proti mně,“ řekl mu po další vítězné bitvě pruský král Fridrich... Mladý protestant Ernst Gideon von Laudon pocházel z chudé šlechtické rodiny v Livonsku, což není nikde jinde než v dnešním Lotyšsku. Působil nejprve v ruské armádě, nesouhlasil však s poměry, které v ní panovaly, a tak roku 1742 našel uplatnění ve vojsku Marie Terezie.

Poprvé se proslavil až v sedmileté válce. Během jediného roku (1757) se díky svému mistrovství v partyzánském způsobu boje vypracoval z podplukovníka na generálmajora. O rok později u Domašova zablokoval zásobování pruských jednotek obléhajících Olomouc, uvádí encyklopedie Osobnosti české historie Jana Randáka. Po skončení sedmileté války se usadil v českých zemích, léčil se v lázních a dožíval na stavbu nových pevností v Hradci Králové a Terezíně.

Za vedení válečných operací ve válce o dědictví bavorské (1778-1779) si vysloužil maršálskou hůl a

ještě v posledních letech života byl jako zkušený vojevůdce povolán do bojů s Osmanskou říší, v rámci nichž se mu podařilo dobýt Bělehrad (1789).

Generálské pivo z Lanškrouna

Vaření piva má v českých zemích dlouholetou tradici. Ve městech se pivo vařilo prakticky od jejich založení a stejně tomu bylo i v Lanškrouně. Když byl Lanškroun v první polovině 13. století založen, udělili lokátoři tehdejšího krále Přemysla Otakara II. právo vařit pivo sedmdesáti šesti takzvaným právovárečným měšťanům. Od té doby uplynulo hodně vody, teda piva, když se „na počátku 90. let 20. století začala v Lanškrouně vařit velmi zajímavá a chuťově podnětná dvanáctka Generál Laudon - a to byl produkt, jehož zániku je škoda“, říká místní respondent na dotaz Postrádáte lanškrounský pivovar?

Podle dobových dokumentů se tehdejší lanškrounské pivo (nově v nerezových sudech) mohlo měřit s výtečnými pivy celého Československa. V pivovaru se vařila hlavně tehdy hodně prodávaná „sedmička“ a „desítka“, v menší míře „dvanáctka“ a později přibyl jedenáctistupňový Novopramen a tmavý Generál Laudon.

V té době se zde běžně vařila desítka, jedenáctka i dvanáctka a pivo se jmenovalo různě. Generál Laudon, Zlatý Beran i dokonce Rýbrcoul. Mnozí nedali dopustit na pivo Generál Laudon. Název vznikl tak, že vedoucí Škvařilová hledala nějaký název a ptala se mě na historické postavy spojené s Lanškrounem. Jako první se mě vybavil právě generál napoleonských vojsk a bylo to, napsal František Teichmann do místního časopisu Léto z roku 2013.

Domov Laudon pro babičky a dědečky

Zřizovatelem Domova Laudon je v Lanškrouně je místní společnost Anděla-sociální družstvo. Sociální služba je určena osobám starším 55 let, podmíněno nezvládnutím životních potřeb ve vlastním prostředí ani za pomoci ostatních dostupných sociálních služeb. Cesta k Domovu vede z Lanškrouna směrem na Štíty, nachází se cca 3 km nad obcí Albrechtice. Domov je samostatnou budovou u hlavní silnice. Disponuje nádvořím s příjemným posezením a přilehlou zahradou.

Nápis „Generál Laudon“, na bílé budově, je důkazem o existenci pobytu skutečného generála Laudona. Traduje se, že přenocoval roku 1758 přímo v tomto původním zájezdním hostinci. Jeho vojenské oddíly pobývaly v Lanškrouně a okolních obcích. Odtud, za sedmileté války, vedly úspěšné útoky proti Prusům. Za tyto vojenské zásluhy obdržel generál Laudon vyznamenání - Velkokříž řádu Marie Terezie.

Budova leží při hlavní silnici z Lanškrouna na Polsko (nyní č. 43). Původní zájezdni hostinec provozovalo postupně více soukromých majitelů německé národnosti.

S Ruskem podpoříme světovou spravedlnost, prohlásil Si po setkání s Putinem

16. května 2024 iDnes

Čína je připravena posílit vztahy s Ruskem. Podle agentury AFP to řekl prezident Si Ťin-pching na úvod setkání s ruským vůdcem Vladimírem Putinem. Ten do Pekingu přijel na dvoudenní státní návštěvu. Podle Putina mají oba státy pevný základ pro praktickou spolupráci, píše ruská média. Protějšky se shodly, že řešení války má být politické a Čína by v něm měla hrát konstruktivní roli.

Peking je zároveň připraven ve spolupráci s Ruskem dosáhnout vzájemného rozvoje a „podpořit světovou rovnost a spravedlnost“.

Téměř všichni hlavní zahraniční dodavatelé (elektroniky) využitelné ve vojenství sídlí v pevninské Číně nebo Hongkongu.

Bezděké komedie světových událostí

Benjamin Kuras - Převzato ze serveru DENIK TO.

Jen takový malý soupis těch nejlepších z prvního pololetí roku 2024.

Bavorsští policisté vykonávají pochůzky v trenýrkách. Získat nové uniformové kalhoty od bavorského ministerstva vnitra trvá několik měsíců. „Noste zatím, jaké seženete,“ radí ministerstvo. Prý za to může ukrajinská válka.

Belgická armáda by v obraně proti případnému útoku během několika hodin musela házet kamením, protože nemá dost střeliva. Říká bývalý zástupce vrchního velitele obrany Generál Marc Thys. Prý za to může ukrajinská válka.

Nejmíň 163 europoslanci (z celkového počtu 705) jsou vyšetřováni za korupci, podvod, krádež, šikanu, sexuální harašení, dohazování kšeftů příbuzným a kámošům a podobné radovánky. Člověk se diví, že jich je tak málo.

Anglie

Hadriánova zeď, postavená v polovině 2. století, aby chránila římskou Anglii před skotskými divochy, byla právě vyhlášena poutním památkem LGBTQ+, díky nejnovějšímu objevu historické vědy, že římský císař Hadrian byl rozšafník na své vojáky. Status památky světového dědictví UNESCO se tím neruší.

Přestaňte používat urážlivá slova jako „manžel“ a „manželka“, vyzvala své duchovní britská metodistická církev, neboť tyto pojmy „nejsou pro mnohé lidi realitou“. Vydala k tomu manuál zvaný „Průvodce inkluzivním jazykem“, který by „nepůsobil bolest skupinám marginalizovaným a demonizovaným obecnou kulturou a bral na vědomí, že vztahy se vyskytují v mnoha různých vyjádřeních.“

USA

Manželství je rasistické, sděluje ve vědecké práci publikované v časopise *Journal of Marriage and Family* profesorka Bethany Letiecq z George Mason University ve Virginii. Dospěla k tomu vědeckou metodou vycházející z premisy, že „fundamentalismus manželství se dá chápat jako ideologický a kulturní fenomén, jehož stoupenci věří v nadřazenost dvourodíčovské sezdané rodiny, ale jenž je, stejně jako strukturální rasismus, klíčovým prvkem bělošské heteropatriarchální supremacie“.

Britská zvířátkovská charita Peta zachránila v Plymouthu raččátko uváznělé na střeše, s pomocí hasičského sboru a s výdaji tisíc liber. V Sandringhamu osvobodila tři holuby z královské rezidence. Obě události se staly mediální senzací.

„*Make coffee not war*“ je zřejmě nejnovější slogan torontské policie a strategie zvládnání pouličních výtržností. Policisté ji vyzkoušeli poprvé úspěšně v lednu na demonstraci hamásomilných muslimů, kteří jim vyhrožovali, že je zabijí a pohrbí „šest stop hluboko.“ Policisté odpověděli pokojným odchodem a vrátili se k nim s tácy čerstvě uvařené kávy.

Izrael

Izraelští vojáci neznásilňují Palestinky, jak v jednu chvíli tvrdili různí činitelé OSN. Jejich nevinu v tomto ohledu potvrdili i Hamás a televize Al-Džezíra. Z toho pak vzkličila vysvětlení, že neznásilňují jen proto, že jsou rasisté. A pak taky, že tou „absencí znásilňování realizují určité politické cíle,“ napsala ve své doktorské práci izraelská politoložka Tal Nitzan. Těmi cíli je „posílení mezietnických bariér, zdůraznění mezietnických rozdílů a dehumanizace arabských žen v pohledu vojáků“. Takže vlastně zase ten rasismus.

Geniální řešení výtržností páchaných na amerických univerzitách obdivovateli hamásovského terorismu vymyslel Írán a Hútiové v Jemenu. Když se vám, dětičky, nelíbí v Americe, pojdte studovat k nám, na štědré stipendium. Tady si můžete nadávat Americe a Sionistické entitě beztestně a s našimi diplomaty seženete práci v kterékoli islámské zemi.

Ale každá dnešní komedie by byla neúplná bez „Biden Gaffs“ jak Američané říkají veselým bidenismům. Z těch letošních nejvíc pobavil příkaz

izraelskému premiérovi, aby neútočil na Haifu. Což Netanyahu promptně slíbil.

O svém úspěchu ekonomickém se Biden pochlubil, že v Severní Karolině vytvořil 440 nových pracovních příležitostí. Ve zdravotnictví zařídil, aby covidové vakcíny dostalo 720 milionů Američanů. V zahraniční politice se setkal s německým prezidentem Mitterrandem. A přemluvil mexického prezidenta Al-Sisiho, aby otevřel humanitární koridor do Gazy.

Holandsko

Vydavatel: nevím, ale dostal jsem tento email, obávám se, že je to jen přání pisatele, protože úřadující Mark Rutte je stále předseda vlády od roku 2010 a žije v bytě v centru Haagu. Premiér nemá žádnou ochranku.

Geert Wilders je nizozemský politik. Od roku 1998 je členem sněmovny reprezentantů, dolní sněmovny nizozemského parlamentu. Je zakladatelem a předsedou Strany pro svobodu, která je v Nizozemsku parlamentní stranou. Strana zvítězila v parlamentních volbách v roce 2023, když ve sněmovně získala 37 ze 150 mandátů. Byl v Austrálii a já se dokonce s ním osobně setkal. Je pravda, že kdyby mohl tak by muslimy z Holandska vykázal, anebo alespoň uzemnil.

Začínají sa prebúdzat’?

Držím novému premierovi Holandska všechny palce a přeji mu, aby to dotáhl do konce. (toto vše se dovídáme přes Indii !!!) Muslimové máte odchod! (Obrození národu Evropy začíná a EU je ticho..!)

Maďarsko, Itálie, Holandsko, Slovensko, Švédsko, Finsko - všichni odmítají respektovat EU.

Nový holandský prezident jasně vysvětluje, že Muslimové musí odejít a Holandsko odmítá "Otevřené hranice Schengenu" a zavírá hranice.

V Holandsku začala "Národní obrozenost" a vláda má povinnost zachovat tradice a zvyky Holanďanů a uchovat to pro příští generace.

Holandská Vyhláška Muslimum.

1/ Holandsko nemá pro Islám a Korán žádné místo, proto odejdete.

2/ Zavíráme hranice a nebereme vůbec žádný azyl a Schengen nás nezajímá.

3/ Zavíráme všechny Islámské instalace a bouráme všechny mešity. Začínáme u těch, které byly postaveny za peníze ze zahraničí jako třeba financování podniku Diynet z Turecka.

4/ Každý, kdo začne jen vyhrožovat, dělat protesty a násilí, jde okamžitě do kriminálu.

5/ Holandsko je naše zem, proto nepatří a nikdy nebude patřit Islámu. Je jediná cesta, buď budete respektovat naše křesťanství nebo odejdete pryč.

6/ jediná cesta je podporovat naši svobodu a naše zvyky.

7/ doporučujeme všem Muslimům odejít.

8/ Holandsko je a bude náš křesťanský stát a bude zachovávat svoje zvyky a tradice i pro příští generace. Proto žádné nálepky "rasismus" nepomůžou, zde žádný Islám nebyl a nikdy nebude.

Aneta – dokument o kontroverzním kriminálním případě moderní české historie,

kinema

Třidvacetiletá Aneta spáchala sebevraždu třinácti ranami nožem. Ne, nejde o námět hororové sci-fi, ale o oficiální závěr české policie. A také o příběh snad nekontroverznějšího kriminálního případu moderní historie. Případu, který se odehrál už před deseti lety. To ale neznamená, že je čas zapomenout. Naopak! Dokument Aneta přinese nové, naprosto zásadní

informace a zjištění, které mohou znamenat zásadní zvrat v celé kauze.

Režisér dokumentu **Jiří Sádek**, kameraman **Tomáš Kotas**, producent **Jiří Tuček** a další členové tvůrčího týmu se „případu Aneta“ věnovali dlouhých pět let. Jakou roli v něm sehrál milostný trojúhelník, mafie, drogy a tajemný Libanonec? Co se 20. září 2014 ráno v bytě v pražských Letňanech skutečně stalo? Pro nalezení odpovědi na klíčové otázky se filmaři rozhodli ve studiu postavit přesnou kopii místa činu. Následná rekonstrukce proběhla za účasti předních světových expertů z oboru psychologie, toxikologie, patologie a biomechaniky. Budou závěry nezávislých mezinárodních kapacit odpovídat těm, k nimž dospěla česká policie?

„Na začátku jsme předpokládali, že natáčení bude jednodušší a zabere maximálně dva roky. Případ byl uzavřen a materiály se zdály být jasné, i když poněkud podivné. Aneta byla mladá dívka, která podle oficiálních zpráv spáchala sebevraždu třinácti ranami nožem. Její matka Anna však nikdy neuvěřila, že by její dcera spáchala sebevraždu, a neúnavně hledala pravdu. Jakmile jsme začali kopat hlouběji, objevilo se stále více nejasností. Tento příběh je tragický a děsivý z jakéhokoli úhlu pohledu, protože v něm nic nedává smysl,“ konstatuje režisér a scenárista **Jiří Sádek**.

„Jsem si jistý, že nic podobného tady ještě nebylo. Já osobně nepamatuji žádný český film, který by byl tak napínavý a šokující současně,“ dodává producent **Jiří Tuček** ze společnosti DONART Film.

V současné době je dokument **Aneta** před dokončením a už nyní je zřejmé, že během natáčení došlo k odhalení dosud neznámých, šokujících skutečností, jejichž zveřejnění může vést k znovu otevření celého případu. Filmařům se podařilo navázat spojení s podnikatelem libanonského původu Ahmadem Hassanem Ibrahimem, klíčovým svědkem, který před lety z České republiky záhadně zmizel. Mezi renomovanými zahraničními znalci, kteří v dokumentu **Aneta** vystupují, je profesor Leam A. Craig – proslulý forenzní psycholog, člen Britské psychologické společnosti a autor desítek knih a tisíců odborných textů, doktor v oboru toxikologie a soudního lékařství Marc Deveaux, šéflékař floridské kliniky Jay M. Radtke, kanadský biomechanik Rob Parkinson a další nestranní experti.

„Přizvali jsme odborníky z oborů toxikologie, forenzní psychologie a patologie z různých částí světa, včetně Panamy na Floridě, Kanady, Francie a Velké Británie. Tito specialisté často pracují ve válečných zónách a pomáhají mezinárodním bezpečnostním agenturám. Náš patolog má za sebou 3 000 pitev. Chtěli jsme mít jistotu, že naše analýzy a závěry budou podloženy nezávislými a objektivními odbornými posudky. Tito znalci nám poskytli cenné vhledy a pomohli nám lépe porozumět technickým a vědeckým aspektům případu, zároveň poukázali na mnoho chyb, které během vyšetřování nastaly. Jejich zkušenosti a nezávislost nám umožnily přinést nový pohled a zajistit, že náš film bude co nejpřesnější a nejdůkladnější,“ vysvětluje **Jiří Sádek**.

Případ ubodané Anety patří mezi mediálně ostře sledované. A není divu, i po deseti letech jej stále provází řada dohadů a nejasností. Dočká se matka oběti Anna Rodová a také veřejnost, která celou kauzu s napětím sleduje, konečně pravdy? Už brzy se dozvíte v kinech.

Heinrich Severloh – Bestie z Omaha Beach

06. 05. 2024 Petr Žák

Bestie z Omahy. Takovou přezdívku získal tehdy 20letý Heinrich Severloh za to, že během vylodění v Den D zabil nebo zranil přes 1000 amerických vojáků.

Heinrich Severloh, narozený v roce 1923, vstoupil do vojenské služby v červnu 1942 ve věku 19 let. Důstojníky byl označován za „problémového vojáka“, nerad plnil rozkazy a neměl respekt k vyšším hodnostem. Kvůli své neposlušnosti byl několikrát fyzicky potrestán. Tyto tresty mu způsobily zranění, kvůli kterým byl na půl roku poslán z východní fronty do Německa k rekonvalescenci. Poté byl jmenován do hodnosti svobodníka a na podzim roku 1943 byl odeslán do poddůstojnické školy. Z té byl ovšem po 2 měsících odvolán a poslán k nové jednotce (352. pěší divizi).

Dne 6. 6. 1944, tedy v Den D, byl Severloh přidělen k opěrnému bodu 62. Na pláži Omaha bylo dohromady 15 opěrných bodů. Důstojník mu sdělil, že bude obsluhovat kulomet MG42. Invaze začala v půl sedmé ráno a skončila v odpoledních hodinách, kolem 15:00. Během této doby Severloh vystřílel ze svého kulometu přes 12 000 ran. Dalšíh 400 ran ze své pušky K-98 během toho, co kulomet chladl. Všechna tato munice by pohromadě vážila přes 500 kg. Během invaze také asi desetkrát vyměnil přehřátou hlaveň kulometu.

Severloh postupně ve svém opevnění zůstal sám. Svěřil se, že byl střelbou natolik v transu, že zjistil co se děje, až když mu docházela munice do kulometu, protože mu nikdo nepřinášel další. Američané mezitím pronikli mezi 62 a 64 opěrným bodem a začala jeho postavení ostřelovat z boku. Během tohoto probuzení z transu zjistil, co provedl. Podle jeho slov mu bylo na zvracení, když si uvědomil, co udělal.

Severloh věděl, že ve svém opevnění nemůže zůstat, protože kdyby ho tam spojenci zadrželi, nepřežil by. Dal se tedy na ústup. Cestou narazil ještě na jednoho německého vojáka a společně zamířili do vesnice Colleville-sur-Mer, asi 1 km od pláže Omaha. Ještě ten samý den byl ve vesnici zajat.

Američané postupně zjistili, že právě opěrný bod 62 měl na svědomí více než 1000 mrtvých a zraněných. Nevěděli ovšem, kdo neznámý střelec byl, a tak ho začali přezdívat „Bestie z Omaha Beach“.

Během svého zajetí Severloh nikomu neřekl o tom, že právě on obsluhoval kulomet v opěrném bodu 62. Báł se, že by ho ostatní vězni prozradili. V roce 1947 byl propuštěn a vrátil se na statek svého otce do Německa.

Ke svému činu se přiznal až v roce 1988. Do té doby o tom řekl jen své ženě. V roce 1988 ho navštívil reportér, který díky svému výzkumu tušil, že právě Severloh by mohl být „Bestie z Omaha Beach“. Většina veteránů Dne D mu již odpustila. Uvědomovali si, že pouze plnil úkol, stejně jako oni.

Severloh později začal pátrat po přeživších z pláže Omaha. Jedním z veteránů, které se mu podařilo kontaktovat, byl David Silva, kterému Severloh na pláži způsobil tři střelná poranění. Společně se setkali a stali se z nich dobří přátelé, kteří si často psali a několikrát se i navštívili. Jejich poslední setkání bylo v Normandii v roce 2005.

Heinrich Severloh zemřel ve věku 82 let dne 14. ledna 2006 v Lachendorfě, nedaleko svého rodiště.

David Silva následně několikrát navštívil jeho hrob. Toto neobvyklé přátelství ukazuje, že i bývalý nepřítel se může stát vaším nejbližším přítelem.

Zdroj: Warfare History Network

Myslím, že tato problematika se probírala seriózně i v zahraničí. Ten pán, co si v pokročilém věku hrál na střelce MG-42 nebyl ten pravý. Ale svět chce být klamán. Vždy se objeví něco... aby noví historici měli o čem psát. Myslím ze vykon zminenyho Severloha je velmi nasazený a není proc se dale tím zaobírat

Vydavatel: Kdo je pro jednu stranu bestie je pro druhou stranu hrdina. Kdyby to byl rudoarmějce tak má dnes sochu na náměstí v Řeporyjích.

Smutná pravda

Jan Ziegler NeffPess 23.5.2024

Je to smutná příhoda z doby krátce poválečné. V zájmu historické pravdy si však musíme připomínat i tyto události. Osвобоzení, to byl i teror ze strany Rudé armády, i když se ho komunistická propaganda snažila zamlčet.

Na fotografii pamětní desky připomínající tento zločin Rudé armády jsem nejdříve narazil před časem na Facebooku. Šokovala mě, a proto jsem začal pátrat po podrobnostech. V kronice jedné z nejstarších z trampských osad u nás Údolí Děsu, která se nachází v místech této tragické příhody, se píše. „*V květnu 1945 v Kodském polesí tábořili sovětsí vojáci, kteří zde vypálili okenice a dveře mnoha chat a sebrali primusové lampy, deky a další věci. V Srbsku u řeky, při chytání ryb pomocí granátů, zranili sovětsí vojáci malého osadníka Mirka Hellera. V hájovně v Kodě zastřelili sovětsí vojáci hajného Bohumila Žihlu.*“

Tato smutná událost se odehrála 27. května 1945, kdy hajný Žihla byl zavražděn ožralými sovětskými násilníky při obraně své rodiny. Můžeme se domnívat, co se asi uvnitř stalo. Vodkou rozkurážení rudoarmějci si chtěli užít s paní hajnou a dalšími přítomnými ženami a zároveň vyrabovat hájovnu. Těžko říci, ale tak nějak to pravděpodobně bylo. Jestliže hajný Žihla byl nucen bránit svoji rodinu, za což zaplatil svým životem, tak to muselo být hodně zlé. Tento brutální čin připomíná pamětní deska u kodské hájovny nedaleko Tetína v Českém krasu.

To ovšem nebyl ojedinělý zločin Rudé armády. Obsazení obce Čejkovice na Hodonínsku Rudou armádou popsal pamětník pan Josef Opluštil takto. „*Zpočátku jsme byli rádi, že jsou Němci pryč, ale pak jsme si říkali, že by bylo lepší, kdyby žádní Rusové nepřišli.*“ Ti podle něj v obci rabovali, znásilňovali ženy, olupovali místní obyvatele atd.

Ministr financí v čs. exilové londýnské vládě Ladislav Feierabend v knize Politické vzpomínky III píše: „*Rusové si nic nepřivezli sebou a žijí ze země. Vybíjejí dobytek, hlavně dojnice, a hromadně porážejí prasata. Kdyby to tak šlo delší dobu, nebude ani maso, ani mléko, ani hnůj.*“

To všechno jsou fakta, která nelze přehlížet. Proto musíme mluvit i o temných stránkách příchodu a pobytu Rudé armády v českých zemích, protože i to je součástí historie. Vůdce Sovětského svazu masový vrah Stalin a jeho vojáci považovali naši zemi za dobyté území a podle toho se mnozí rudoarmějci u nás chovali. **Mezi nacisty a komunisty není velkého rozdílu.**

Zdroje:

Koda (Tetín) – Wikipedie (wikipedia.org)

<http://www.udolidesu.cz/historie.php?detail=60>

Čejkovice 1248 – 1998, kolektiv autorů, vydal Obecní úřad, Čejkovice 1998

Politické vzpomínky III, Ladislav Karel Feierabend, nakladatelství Atlantis, Brno 1996

Problém na MS, hráči si stěžují na „nelidské“ podmínky v Ostravě

Internet

Hráčům se ani trochu nelíbí podmínky v Ostravě. Slovenský bek Šimon Němec nebo lotyšský brankář Kristers Gudlevskis si stěžují na vlhkost a teplo v aréně. V podobných podmínkách se prý nedá pořádně hrát.

Podle některých zpráv je v Ostravar Aréně pro hráče na ledě příliš teplo. Bývalá jednička draftu Tamy Bay Lightning Kristers Gudlevskis, který na turnaji reprezentuje své rodné Lotyšsko, hovořil s médii po výhře nad Slovenskem a popsal, jak horko mu v aréně bylo. Podle bývalého brankáře Lightning ztratil během zápasu neuvěřitelných 7 kilogramů tělesné váhy v důsledku toho, jak se potil mezi tyčemi.

Harijs Vitolins, hlavní trenér Lotyšů na tomto turnaji, přiznal, že během své profesionální hokejové kariéry ještě nikdy nebyl svědkem něčeho podobného. „Něco takového jsem viděl poprvé,“ přiznal Vitolins po zápase.

Na podmínky si stěžoval také slovenský obránce Šimon Němec. „Podmínky jsou tu hrozné, někdo by se na to měl podívat. Nejsme roboti, jsme lidi a myslím, že takhle to dál nepůjde,“ řekl po zápase pro sport.cz. „Je tu takové teplo, že máme v 5. minutě mokré rukavice a nedá se vystřelit. V podstatě nemáme puk pod kontrolou. Už při nástupu, rozsvičce, je tak velké teplo... Nevím, čím to je, ale zažívám to poprvé. Měli by se na to kompetentní zaměřit.“

Podobné zprávy určitě nejsou něco, co by organizátoři turnaje vítali. Uvidíme, jak se s tím popasují pro další utkání.

Čtěte také: **VIDEO: Z hokejisty expert, který baví – TOP momenty Jakuba Voráčka na MS**

Ve Zkratce od L. Větvíčky:

Gaza: Plán amerického prezidenta Joea Bidena nakrmit Gazu pomocí plovoucích přístavů dostal ránu takřikajíc ze života. Hlavní problém není dostat jídlo na břeh, ale zabránit, aby ho lidé hned neukradli. Realita je neúprosná. Sedmdesát procent pomoci vyloděné v Gaze bylo hned vyrabováno a nedojelo na místo určení. Výsledek: pomoc po moři byla pozastavena.

Matěj Hollan: Že se ve Sněmovně šnupe jak o život a že po "odchodu" hlavního distributora Feriho jeho místo zaujal hned někdo jiný, ví všichni od vrátného po předsedkyni Sněmovny. Kokain se ve Sněmovně šňupal vždycky, šnupe a šňupat bude. Ví to samozřejmě i policie.

Jediné, co je na tom k řešení, je to pokrytectví, že poslanci šňupat můžou, ale když si vypěstujete pár kytek trávy, jdete na 8 let do vězení. Ano, takto explicitně. Za 10 kytek 8 let.

Izvěstija: Státní дума přijala novelu zákona „O státní regulaci výroby a obratu lihu a výrobků obsahujících alkohol a o omezení pití alkoholických nápojů.“ Dokument umožňuje prodej alkoholických nápojů ve venkovních kavárnách. Možnost prodeje alkoholu se tak rozšíří i na verandy, nástupiště a dvorky, které jsou součástí restaurací či kaváren. K tomu musí mít provozovna licenci na prodej alkoholu. Nyní za takové aktivity může stránka legálně čelit pokutě až 300 tisíc rublů.

No vidíte. Vždyť jsem vám říkal, že rozvoj humanity a mírný pokrok v mezích zákona nelze zastavit...

Přej si něco, padají drony

Marian Kechlibar

Jednou z nejvýraznějších změn, která zasáhla lidstvo během mého života, je dnešní všudypřítomnost kamer. Když jsem byl pacholetem, natočit nějaké záběry znamenalo tahat s sebou poměrně těžkou a drahou výbavu. V pozdně jakešovské ČSSR bylo nošení kamer typické pro pracovníky ČST a StB; zbytek populace moc velké možnosti nahrávat video neměl.

Dnes je má naopak každý, a to včetně (skutečných) negramotů všude po planetě, takže videokomunikace se nám přemnožila. Už jen takových roztomilých videí s koťátky najdete na internetu víc, než kolik se jich dá shlédnout za celý život, a musíte si mezi nimi vybírat jako Buridanův osel.

Na opačném pólu od koťátek stojí videa z konfliktů, často popisovaná nelichotivým pojmem „válečné porno“. Až donedávna měla velmi jednotný ráz: odehrávala se ve vyprahlých zemích, pobíhali po nich různí vousatí lidé a ujišťovali se navzájem hodně hlasitě, že Alláh je opravdu akbar. Mezi nezapomenutelné perly této éry patří poslední boj jistého Abú Hadžára, který si v pouhých dvou minutách vydobyl mediální nesmrtnost, i když fyzicky přitom zahynul.

(To opravdu není parodie, ale autentické video Islámského státu, stažené vítěznými Kurdy z kamery jakéhosi mrtvého nepřítele po boji.)

<https://youtu.be/nSPuRisMBEU>

Poslední dva roky došlo ze všeobecně známých důvodů k výrazné změně. Zachycená krajina je nyní vesměs východoevropská step, tečkovaná důvěrně známými středoevropskými stromy. A co se slovní zásoby týče, rychle si doplníte zapomenutou školní ruštinu o pojmy, které vám soudružka učitelka v šesté třídě zatajila. A to ve všech možných akcentech, od smíšeného kyjevského suržiku až po ten gruzínský nebo čečenský.

„Válečné porno“ zní poněkud pohrdavě, ale má jednu důležitou funkci: není ještě úplně pod kontrolou P. R. agentur bojujících stran, a jednotlivci s mobilem často vynesou ven něco, co by generální štáb zveřejnit nechtěl. Kvůli tomu v něm občas můžete zahlédnout náznaky blízké budoucnosti.

Jeden takový symbolický záznam je asi dva dny starý. Černoch v ruské uniformě (mezinárodní bratrská pomoc?) na něm odhání ukrajinský dron dřevěným klackem. Vzhledem ke krátkosti záběru nedokážeme posoudit, zda se mu to nakonec podařilo. Ale ty poměry mezi „námi“ a „roboty“ to ilustruje docela dobře. Začínají mít nad ubohým Homo sapiens pěkně navrch.

<https://t.co/esEY0J1iUy>

Přidal bych k němu i druhé video, ale je moc krvavé; v jeho případě šlo o nějakého ubohého pěšáka, kterého naháněly hned čtyři výbušné FPV drony během asi patnácti vteřin. Třem uhnul, čtvrtému nikoliv. Proti takové přesile by se ani pan Klacek neubráníl.

A dodáme si ještě jedno video, tentokrát z časného květnového rána někde na ruském pobřeží Černého moře. Někřavé, ale rovněž ilustrativní. Muž natáčející ukrajinský dronový útok komentuje nálet slovy, že je jich úplně mračno a nepřestávají a nepřestávají...

Proč to sem všechno dávám? Protože na tom chci ilustrovat, jak se mění takzvané invarianty války. V softwarovém a matematickém světě je „invariant“ něco, co se v průběhu jiných změn nemění, něco, na co můžete spoléhat. Třeba hodnost matice. Na invariantech se většinou stavějí různé složitější teorie a algoritmy, jsou to jejich opěrné body.

Nuže, ve vojenství funguje také něco jako invarianty, a posledních cca 300 let platily dva invarianty, které nyní platit přestávají:

a. Z hlediska velitelů platilo, že nového kanónenfutru se rodí pořád dost, ať už se ten velitel jmenoval Laudon nebo Koněv.

b. Z hlediska jednotlivých pěšáků platilo, že jednotlivce je bezvýznamný a protistrana na něj obvykle moc neplýtvá municí ani technikou, ať už se střílí z mušket nebo kulometů.

Obě ta pravidla měla samozřejmě určité výjimky. Indiánské kmeny zdecimované neštovicemi a chlastem a zatlačené kamsi do Sierra Madre musely počítat každého živého muže; a pokud jste se jmenoval admirál Jamamoto, šla po vás celá US Navy a Air Force nasazená v regionu. Ale obecně obě pravidla platila a lidé podle nich uvažovali.

A ze setrvačnosti podle nich ještě uvažují, i když reálný vývoj se na tu setrvačnost ohlížet nebude.

První invariant je ve skutečnosti už mrtev, zbývá jej jen zakopat.

Všude mimo subsaharskou Afriku a zaostalé části islámského světa šla porodnost k zemi jak kámen a **mladých lidí začíná být málo**. Chile, Čína, Korea, Indie, Irsko, Itálie, Austrálie, Rusko, Ukrajina – vyberte si, porodnost je málokde vyšší než 1,5 dítěte na ženu, a leckdy se blíží jedničce. Na kultuře přitom zas tolik nezáleží, je to globální trend. Vyspělejší části islámského světa (města typu Istanbul, Tunis, Teherán) vymírají stejně rychle jako jejich evropské ekvivalenty, a dokonce i v bohatých ropných emirátech klesla porodnost poměrně prudce ze cca 4 dětí na ženu roku 2000 na zhruba 2 děti na ženu teď (a nezastaví se tam!).

A nedávno jsem se bavil po internetu s jedním Keňanem, který mi říkal, že i v tom Nairobi se pomalu zavírají školky kvůli nedostatku dětí. Divocí Somálci u hranic se Somálskem prý pořád ještě mají velké rodiny, ale vzdělaná střední vrstva v hlavním městě Keni už se taky spokojí s jedním až dvěma. Chtějí mít pěkný byt, příjemnou dovolenou ve Rwandě nebo na Zanzibaru, iPhone v kapse, a šest dětí se s takovým životním stylem neslučuje.

(Oblíbeným tématem fanoušků Ruska je prohnulost západního LGBTQ, ale neislámské oblasti evropského Ruska mají **daleko horší porodnost** než většina EU, natož USA. Vůbec je absurdní, že se dvě země s tak mizernou demografií nacházejí ve válce.)

Zkrátka: živá síla začíná být vzácná, v ekonomice i ve válčení, a „nas mnoho“ nebude mimo Afriku realistický způsob boje. Dokonce ani v té Číně ne, ta má ten problém ještě posílený dlouholetou politikou jednoho dítěte, která je sice už oficiálně zrušená, ale změnila smýšlení obyvatelstva tak silně, že se to nedá jen tak přepnout jinam. Výchova a vzdělání člověka je dnes velmi drahý špás a plýtvat jimi na bojišti je čistá ztráta peněz.

Druhý invariant je právě viditelně v posledním tažení. Nahánějí-li jednoho chlapa po poli hned čtyři drony, je to dost šílený nepoměr, a i když ten nepoměr zatím zdaleka neplatí *všude*, bude se zhoršovat. Na rozdíl od těch živých lidí lze drony „sekat jak Baťa cvičky“, ony to zase tak složité stroje nejsou, a vývoj na rusko-ukrajinském bojišti to docela dobře naznačuje. Nejsem si jist, kdy přesně přijde ten okamžik, kdy se na té linii dotyku bude pohybovat více dronů než lidí, ale nejspíš už letos.

To je mez, která už nikdy nebude překročena směrem zpátky. Jestli těch dronů teď kamsi do Tuapse přiletělo osmdesát, v září jich možná přiletí tři sta. Podobný vývoj ostatně zaznamenalo letectvo za druhé světové války – roku 1939 ještě létala jednotlivá letadla, roku 1945 už obří bombardovací proudy o stovkách a tisících strojů, jenom v nich tehdy holt seděli lidé, kteří už jsou dnes ve vzduchu nadbyteční.

Tohoto trendu rychlého množení strojů si povšimli i v samotném Kremlu, a Putin si při nedávné oslavě postěžoval, že „nepřátelské drony létají nad hlavami ruských vojáků jako mouchy“ (odkaz na TASS <https://tass.com/russia/1786043>), ovšem s povinně optimistickým dodatkem, že ruská armáda si s tím poradí.

Nu, kdo ví. Podle vojenských diskusí se prý ta čerstvá ruská ofenziva do Charkovské oblasti, která došla zhruba po Vovčansk, nezarazila ani tak na ukrajinské dělostřelbě posílené českými granáty (i když bezvýznamné to nebylo), jako právě na tom, že každé vozidlo, které překročilo „čáru“, se stalo terčem menšího hejna FPV dronů.

Útočníci přitom nemohli plošně zaručit celé spektrum, protože k tomu, aby vůbec něco viděli, potřebovali nasadit své drony – a tak se jejich postup brzy zastavil. Přeživší pěchota musela slézt, veškeré zásobování přešlo na režim „nesu náklad na hřbetě“, a pěšky žádný průlom linií neuděláte; ten měla posledních 1500 let vždycky na starosti kavalerie, ať už ta původní koňská, nebo moderní mechanizovaná. Opěšalý člověk je prostě moc pomalý, zvláště v nějakém rozstříleném terénu, a podobné bitvy pak degenerují do zákopových děsů typu Passchendaele a Sommy, teď tedy ještě „okořeněných“ nemilosrdnými roboty sledujícími ze vzduchu 24/7, kde na zemi se co šustne a jestli se to *něco* dá vyhodit do vzduchu. Obvykle dá.

Jsem upřímně rád, že nemusím rozhodovat o znovuvybrojení české armády, protože zatím mi z tohoto překotného vývoje vůbec není jasné, které dnešní druhy zbraní se do těchto budoucích válek robotů vůbec nějak dokáží kvalifikovat, a které jsou naopak už teď ztracenou investicí.

Klidně je možné, že ztracenou investicí jsou *všechny* dnes existující zbraně, včetně těch dronů současné generace, které budou už někdy na podzim zastaralé. (Všimli jste si, jak totálně zmizel z bojiště slavný Bayraktar?) Toto není vůbec jednoduchá situace na rozhodování, to je něco jako přechod od rytířů válčících na koni k mušketýrům pálícím salvami z těsných karé, jenom ten proces netrvá 150 let, ale třicet měsíců. Kdo se tohle snaží modelovat na léta dopředu, dělá naprosto marnou práci. Lidé a zejména vlády takové věci nerady slyší, protože plánování mají v krvi (vybavuji si historiku z přelomu století, kdy česká vláda chtěla vědět na několik let dopředu, jestli bude v Jizerkách sníh, a má tedy cenu pořádat šampionát v lyžování), ale některé situace se naplánovat nedají, a toto je jedna z nich.

Mimochodem, Němci uvažují o tom, znovu zavést povinnou vojenskou službu, kterou zrušili roku 2011. Před deseti lety by mi to přišlo jako dobrý nápad. Před pěti možná ještě také. Dnes si nejsem jist, jestli to bude mít nějaký jiný efekt, než že se místní budoucí Abú Hadžárové naučí o něco kompetentněji zacházet se zbraněmi, a že to ostatním Němcům může být spíš na škodu. Demografie mladé populace v Německu je totiž taková, že kandidátů na roli Abú Hadžára tam bude dost.

V Arktidě či Antarktidě budou mít drony trochu omezené možnosti. Vichr husté sněžení je jedna ze situací, kdy mají utrum. Lidé ovšem vesměs také...

SPORT

Češi jsou mistry světa v hokeji! V Praze slaví po 39 letech

TV NOVA - Čeští hokejisté to dokázali! Na domácím mistrovství světa porazili ve finále Švýcarsko 2:0 a po čtrnácti letech vyšplhali na samotný vrchol, před vlastním publikem získali titul po dlouhých 39 letech. Nedělní finále rozhodl gól Davida Pastrňáka v čase 49:13, do prázdné branky se pak ještě trefil 19 sekund před koncem třetí třetiny David Kämpf. Gólman Lukáš Dostál si ve finále připsal 31 úspěšných zákroků.

1. třetina 0-0, 2. třetina 0-0 3. třetina 0-2

David Pastrňák. V 50. minutě dostal nabito na místo, odkud pravidelně dává góly a česká superhvězda nezklamala – 1:0 pro národní tým!

David Kämpf v posledních sekundách trefil prázdnou branku a Češi jsou mistry světa!

You Won't Escape Digital ID

Dear Vratislav,

Labor has repeatedly assured us that participation in the Digital ID system will be voluntary. However, the practical application of the Digital ID Bill will make it difficult to access certain services without a Digital ID.

Online banking is the example given in the Bill: *"To open a bank account, ABC Bank requires new customers to verify their identity. ABC Bank allows customers to do this in person at each branch of ABC Bank or alternatively by using the bank's online application service, which requires the use of a digital ID. Jacob wants to open a bank account with ABC Bank but he does not wish to use his digital ID to do so. Because Jacob can verify his identity by going to his nearest branch instead, ABC Bank does not contravene subsection (1)."*

While the example in the Bill refers to opening new bank accounts, there's no reason to assume this won't apply to all online banking.

Jacob is welcome to physically go to the bank and do his banking in person, so he isn't being "forced" to use a Digital ID. However, if Jacob does most of his banking online, and doesn't want to use the Digital ID service, then Jacob must travel to his nearest branch.

According to Labor, nobody is forcing Jacob to do this - it's voluntary!

There are other clauses in the Bill that provide cause for concern. Subsection (4) of section 74 states, broadly, that the Digital ID Regulator may grant an exemption, essentially allowing a Digital ID to be mandatory in some circumstances, if the Digital ID regulator is satisfied that it is appropriate to do so.

That's hardly a comforting statement. It's simply up to the regulator to determine whether making a Digital ID mandatory is "appropriate" or not. We need stronger protections and assurances against it becoming required to access basic services than this.

Subsection (6) of section 74 explains that government departments may not require Australians to use the Digital ID to access their services. We would not need a Digital ID to access Centrelink or obtain a driver's license (at this stage) but there is broad scope in this Bill for minimising peoples' ability to engage in online transactions, including when it comes to banking.

With this Digital ID Bill, we continue to tip-toe into a future in which the government exercises more control over what you can and cannot do based on your compliance with their agenda. In my view, subscribing to a government-based Digital ID service which stores your personal information and data should not be a prerequisite for online banking or shopping.

We know that online banking will become even more prominent in the years ahead and the number of physical branches and ATMs will probably decrease, potentially making it difficult to access services without this Digital ID.

It may not be "mandatory", but it wouldn't need to be.

124,000 Australians signed my petition calling on the Prime Minister not to pass this Bill, yet Labor pushed it through without even having a debate. This is not good enough, and I will continue to speak out against this Bill.

Yours sincerely, **Alex Antic** Liberal Senator for S. Australia

Russian fireworks hit the Pacific

Peter Adler

Californians are in for a mighty military display: Russian ballistic missiles began splashing into the waters just 300 kilometres off the republic's shores the other day.

Russia's military told the Oakland Air Route Traffic Control Centre ((ARTCC) to issue a Notice to Air Missions (NOTAM) to tell the many air crews approaching or leaving the airports in the area to watch out.

A minor aside: NOTAM used to be an abbreviation to Notice to Air Men. No longer. Given the number of female captains piloting those huge aircraft these days, it's logical.

The Oakland ARTCC obviously obeyed, as is their job.

Whether the U.S. powers-that-be in Washington, D.C., noticed any of this development, now, that's another question altogether. They are busy dealing with the non-existing climate change, yet another World Health Organisation (WHO)-induced panic wave concerning a thus far unknown virus, and, of course, all kinds of pre-election politicking and lawfare aimed at former President Donald J. Trump.

Meanwhile, Russian navy are making sure their presence is obvious to the most coincidental vessel passing by. The idea is to make sure that not even the smallest piece of debris caused by the newest war toys' impact into Pacific Ocean's waters falls into unauthorised hands.

The crowd in the White House are preoccupied with people so irresponsible that they want to spend their summer vacations away from their homes. That would involve travel, and increased travel would interfere with their Net Zero CO₂ reduction plans. Who cares that the world is on the brink of World War III, thanks to their own policies that have sparked the Russia-Ukraine conflict.

And the Russians actually do have something important to hide.

Faster than lightning

Military analysts have noticed that the newest Russian missiles are designed and built for speed. Their explosive effectiveness is taken for granted. It's the speed that allows them to reach their targets before the other side can take any defensive measures. Russian Kinzhal missiles blasted the supposedly safe covers so fast that the West's (including U.S.) high-ranking officers stationed in Ukraine perished before they knew what hit them.

And now, following the terrorist attack at a rock concert near Moscow that Russian authorities blame on Ukrainian security service the SBU, they retaliated using their newest weapon: a ballistic missile named 3M22 Zirkon. These missiles reach speeds of about 11.000 km per hour (Mach 9), are difficult if not impossible to detect, and they hit two SBU buildings before anybody could sound any kind of alarm.

The SBU buildings were blown up to smithereens, with no survivors reported.

The Russians used the Zirkons on that same day to also hit Poltava, Kremenchug and Odessa.

NATO analysts used to be convinced that these missiles could only be launched from battleships such as Peter the Great (formerly Yuri Andropov), missile-carrying frigates of the Admiral Gorshkov class, or from nuclear-powered Yasen-class submarines.

The latest barrage must have surprised them: they came in from Sevastopol.

The Zirkons fly surrounded by plasma clouds. That's what makes them virtually invisible to defences.

But it's their speed that makes them so dangerous. Launched from Sevastopol, the two Zirkons that hit the SBU buildings in Kiev only needed 196 seconds to land on targets 607 kilometres away.

The Zirkons are assembled into batteries eight missiles a piece. Military analysts described their nuclear warheads as 12.5 times as powerful as the one dropped on Hiroshima in Japan in 1945.

The famous American anti-aircraft defence system a.k.a. Patriot's radio location system can't reach beyond a 100 kilometres range. Thus, they have only 32 seconds to establish the danger. But, and here's another catch: the Patriots can achieve speeds up to 1.2 km/second, the Zirkon cruises at more than twice that speed, at 3.1 km/sec. Using all your fingers and toes for calculation, the Patriot crews would be doomed, not even having enough time to find sufficient cover.

Supersonic aircraft? A pile of garbage

Not even the vaunted U.S. F-35 fighter-bomber plane can rise up to this unusual challenge. If it were to be able to take off within about 205 seconds, its pilots would have to be sitting in the cockpit, their aircraft tanks filled to the brim, weapons armed, and starting devices running. And, even so, they would have a dreadful problem taking off, with the Russians taking taxiways and runways out first.

This is what we are facing now, and it is pretty obvious that the missiles now landing off California's northern coast are at least as mighty as the Zirkons.

U.S. military, concerned as they are with all kinds of wokeism, cancel rules and gender politicking, where recruits can report their sergeants to human rights tribunals for yelling in their faces, are no longer the mightiest armed force in the world.

It's about time for them to learn this lesson. Even their military-industrial complex's greediness should have its limits. America's war against Russia, fought for them by the Ukrainians to the last Ukrainian is testing Russia's patience, and President Vladimir Putin has said so in his speech on the Red Square, as his country was celebrating the victory over Nazism.

Should the Americans (and their allies) not wake up, the rest of the world will share with them in paying the irredeemable price.

Com.President Pavel makes fresh appeal for government to act on euro adoption

President Petr Pavel has once again urged the Fiala government to consider setting a time frame for euro adoption and moving towards that goal. Speaking at a business conference in Prague on Monday, the head of state said the benefits of euro adoption were obvious considering Czechia's export oriented economy and pointed out that it would also be useful for Czechs travelling abroad.

The Fiala administration appears to be divided on the issue. While the Mayors and Independents and the Pirate Party have been leaning towards the euro in recent months, Finance Minister Zbynek Stanjura of the Civic Democrats recently made it clear that the Fiala government would not be setting a time frame for euro adoption during this term in office and would leave the decision to the government that will emerge from the 2025 general elections.